

ZBULIMI

I SHTATË EPOKAVE KISHTARE

KAPITULLI 5

EPOKA KISHTARE NË PERGAMON

Viliam Marion Branham

HYRJE

Edhe pse ky vëllimdo të merret me doktrina të ndryshme të mëdha (të tilla si hyjnia, pagëzimin nëujë, etj) që janë gjetur në Zbulesën, nga e para e deri në kapitullin e tretë, prezantiminkryesor të saj,temë e një studimi të detajuar të "Shtatë epokave së kishës". Ështëe nevojshme për të studiuar dhe për të kuptuar pjesën tjetër të Epokës së Zbulesës që vijnë. Kjo është e tejduhur për hulumtimin dhe kuptimin të pjesëve tjera të zbulimitsepse prej atyre epokave vijnë vulat, a prej vulave vijnë burritë, a nga burritëvijnë gotat . Sikurse plasja e barë e fishekzjarëve ,epokat kishtarë dalin me njëfuqi pa të cilin nuk mund të ketë ndriçerim ,pa të cilin nuk mund të ketë dri tëtë mëtutjeshme. Dalë me një sqarim të fortë fillestar pa të cilat nuk mund të ketëdritë të mëtejshme. Por në ditën e Zbulimit hyjnor shkëlqim jep" Shtatë epokat kishtarë",një dritë nga drita, ndërsa para syve tanë mëdyshje hapur nuk është një zbulim nëtëresi; dhe ne, ndërtuar dhe konsoliduar Frymën e tij, gati për shfaqjen e Tij tëlavdishme e Zotit dhe të Shpëtimtarit tonë, një Perëndi të vërtetë, Jezu Krishtit.

Kjo punë është shfaqur në personin e parë që ajo është një mesazh nga zemrat e njerëzve.

Ju jeni duke bërë një përpjekje të veçantë për të marrë të gjitha emrat dhe titujt, emrat dhe përemrat, etj, duke iu referuar hyjnisë, si dhe fjalët e Biblës, Shkrimit, dhe të shkruani fjalën me një letër të kapitalit, pasi ne besojmë se është e duhur kur është fjala për madhësinë e Perëndisë dhe Personit dhe Fjalën e tij të shenjtë.

Unë lutem për bekimin e Perëndisë për lexuesin dhe që secili të kishte një pjesë të veçantë në frymën e Perëndisë.

Viliam Marion Branham

KAPITULLI 5

EPOKA KISHTARE NË PERGAMON

Zbulesa 2, 12 - 17

"Dhe engjëjt e kishës në Pergamon, shkruaji: Këto gjëra i thotë Ai që ka shpatën e mprehtë me dy tehe.

Unë i njoh veprat e tua dhe ku banon, atje ku është froni i Satanit, dhe ju mbani fort tek emri im dhe nuk e mohove besimin në mua, edhe në ato ditë kur Antipa, dëshmitari im, besnik, u vra midis jush, atje ku banon Satani.

Por kam diçka kundër teje, sepse ju keni ata që mbajnë mësimin e Balaamit, i cili mësoi Balakun t'u vërë një gurë pengese përpara bijve të Izraelit, dhe ata hëngrën gjëra të flijuara idhujve dhe me kurvëri.

Kështu ti ke edhe disa që mbajnë mësimin e Nikolaitëve, të cilën unë e urrejë.

Pendohuni; ndryshe vijë tek ju së shpejti dhe unë do të luftoj me shpatën e mprehtë të tij.

Ai që ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave! Kush fiton do t'i jap të hajë nga mana që është fshehur; dhe do t'i jap një gur të bardhë, dhe mbi gur është shkruar një emër i ri i cili askush nuk e di përveç atij që e merr atë."

PERGAMON

Pergam (emri i lashtë) është i vendosur në Misi në zonën e ujitur nga tre lumenj, një nga të cilat është lidhur me detin. Ajo është përshkruar si qyteti më i famshëm në Azi. Ishte një qytet i kulturës me një tjetër ku në të djathtë pas kishte bibliotekën në Aleksandri. Megjithatë, aji ishte një qytet i mëkatit të madh, ritet e turpshme duke festuar Asklepin i cili adhurohej si një gjarpër që jetonte dhe ishte vendosur dhe ushqyer në tempull. Në këtë qytet të bukur me kultura të ndryshme, plazhet publike dhe parqet, jetuan një grup të vogël besimtarësh të përkushtuar të cilët nuk janë mashtruar me bukurinë e jashtme dhe që u skandalizuan mbi lavdërimin satanik që kishte mbushur vendin.

EPOKA

Epoka e Pergamon është koha që zgjati rreth treqind vjet, nga 312 deri në 606 vjet pas Krishtit.

ZËDHËNËSI

Duke përdorur sundimin tonë që ka dhënë Perëndia për zgjedhjen e

lajmëtarit për çdo epokë që është, Pali, pa hezitim do të deklarojë se Martini është lajmëtari në Pergamon. Martini ka lindur në 315 në Hungari. Megjithatë, ka jetuar dhe ai ka punuar në Francë, ku ai ka punuar si peshkop. Ai vdiq 399 vjet më parë. Ky shenjtor i madh ishte xhaxhai i një të krishteri të mrekullueshme, Shën Patriku i Irlandës.

Martini u kthye në Krishtin pasi ai shkoi për një karrierë si një ushtar profesionist. Edhe kur ka të bëjë me këtë profesion, ka ndodhur një mrekulli shumë mbresëlënëse. Ai ka parë një lypës në rrugët e qytetit, ku Martin ishte në detyrë. Dimri është i ftohtë dhe ishte më shumë ftohtë se sa ai mund të qëndrojë dimrin për shkak se ai ishte i veshur keq. Askush nuk i kushtoi asnjë vëmendje për nevojat e tij deri sa ai u takua me Martinin. Duke parë gjendjen e vështirë të të varfërve, por për shkak se ai nuk kishte rroba shtesë, hoqi mantelin e tij, duke e prerë atë me shpatën e tij në dy pjesë dhe përfundoi mantelin e një njeriu i cili ishte afër ngrirjes. U kujdes për ta sa më mirë që mundi dhe vazhdoi rrugën e tij. Dhe kishte një natë ku Zoti Jezus iu shfaq në vegim. Në të ai qëndronte si një lypës, ku përfundoi gjysma e mantelit e Martinin. Foli dhe i tha: "Martin, edhe pse je vetëm një rishtar, ti më ke veshur mua në këtë fustan." Prej atëherë e tutje, Martini kishte kërkuar për t'i shërbyer Zotit me gjithë zemër. Jeta e tij u bë një seri e mrekullive e manifestimit të fuqinë së Perëndisë.

Duke e lënë ushtrinë dhe duke u bërë një udhëheqës në kishë, mori një qëndrim luftarak kundër idhujtarisë. Rrëzoi Asherimët, thyen karaktere dhe shkatërroi altarët. Kur të përballen me johebrenjtë për shkak të punës së tyre, i pat sfiduar ata në të njëjtën mënyrë që e bëri Elia me Profetët e Baalit. Ai ofroi për të marrë atë pemë nga nënvija e saj në mënyrë që kur të ketë prerë, thyer qoftë se Perëndia nuk ndërhyr dhe nuk kthehet rreth, derisa pema bie. Kombet dinake u lidhën në një pemë që u rrit në kodër bindur se forca e natyrshme e gravitetit do të bëjë pemën të bjerë në mënyrë që ajo thehet. Ashtu si pema filluan të bien, Perëndia nxorri atë rreth të vështirë kundër të gjitha ligjeve natyrore. Të grimcuar paganët kishin ikur, kur një pemë ra mbi disa prej tyre.

Historianët pranojnë se në të paktën tri raste ku i ngriti të vdekurit me anë të besimit në emrin e Jezusit. Në një rast, ai u lut për një fëmijë të vdekur. Ai dorëzoi një fëmijë si ai, dhe u lut. Ai u kthye në jetë dhe shëndet. Në një rast tjetër ai u thirr për të ndihmuar në lehtësimin e vëllait të tij, që çoi në vdekjen e tij në një kohë të përndjekjes të madhe. Si arriti njeriu tashmë kishte vdekur. Ata e kishin varur në dru. Trupi i tij ishte i vdekur dhe sytë e tij dolën nga bazat e tij. Por Martini , kur ai u lut ai njeri u kthye në jetë dhe në familjen e tij të lumtur.

Martini nuk ka pasur kurrë frikë nga armiku, pa marrë parasysh kush ai ishte. Prandaj, ai shkoi personalisht për ballë me perandorin e të keqes i

cili ishte përgjegjës për vdekjen e shumë shenjtorëve që ishin Shpirt-mbushur. Mbreti ka kërkuar për ta dëgjuar, kështu Martini shkoi për të parë miqtë e perandorit, një Damasus, një peshkop mizor i Romës. Por peshkopi, sepse ai ishte i krishterë nga i ashtuquajturi kallam i remë, nuk dënte që të marrin me vete. Martini u kthye në pallat, por pastaj dera ishte e mbyllur dhe ai nuk u lejua të hyjë. Ai vë përulje para Zotit dhe u lut që të mund të hyjë në pallatin. Ai dëgjoi një zë që urdhëroi atë për të marrë derën. Kur ai e bëri, ai pa se dera u hap në vetvete. Ai u kthye në shtëpi. Por sundimtari lëvdonë vetveten, nuk do të kthejë kokën dhe të flisin me të. Martin u lut përsëri. Papritmas nga selia e fronit shkoi zjarri, dhe makinat të ardhura shpejt ikën. Sigurisht, Zoti e poshtëron krenarinë dhe lartëson të përvuajturit.

Zelli i tij në shërbim të Zotit ishte i tillë që Nava pat alarmuar me forcë. Armiqtë e së vërtetës janë të punësuar dhe vrasësit për të vrarë Martinin. Tinëzisht shkoi në shtëpinë e tij dhe vetëm kur ata donin ta vrisnin, ai qëndroi i drejtë dhe zbuloi fytyrën e tij me shpatë. Kur ata u hodhën përpara, papritmas ata refuzohen prej energjisë së Perëndisë nëpër dhomë. Ata ishin aq të zhytur në atë atmosferë të shenjtë dhe të frikësuar sa ata dridheshin në duart e tyre dhe gjunjë dhe iu lutën për falje, se u përpoqën për të marrë jetën e tij.

Shumë shpesh njerëzit, kur ato janë përdorur kryesisht nga Zoti, bëhen krenar. Por nuk është ashtu me Martinin. Ai ka mbetur gjithmonë një shërbëtor i përulur i Perëndisë. Një natë, duke u ndaluar për të ardhur në Minber, në studimin e tij ishte edhe një lypës që erdhi dhe e pyeti për disa rroba. Martini e udhëzoi lypësin të nxënësi i tij. Ato e urdhëruan të largohet. Pas kësaj ai u kthye ta shohë Martinin. Martini u ngrit dhe i dha të varfërit mantelin e tij të mirë dhe urdhëroi të sjellë atij një tjetër mantel i cili ishte e cilësisë më të vogël. Atë natë, Martini pat predikuar fjalën e kopesë së Perëndisë rreth tij pa një shkëlqim të vogël të bardhë e të lehtë.

Ky ishte sigurisht një njeri i madh, një i dërguar i vërtetë i kësaj epoke. I dëshiruar, për të kënaqur Perëndinë, jetoi një jetë shumë të shenjtë. Asnjëherë nuk mund të binden për të predikuar, derisa i pari nuk është falur dhe të ishte në një gjendje të tillë shpirtërore që e di dhe dorëzuar Perëndisë këshilla e plotë e Perëndisë me anë të Frymës së Shenjtë të dërguar nga qielli. Ai shpesh do të mbajnë njerëzit duke pritur, ndërsa ai u lut për siguri të plotë.

Vetëm të dini në lidhje me Martinin dhe ministria e tij e fuqishme mund të bindë për të menduar se persekutimi i shenjtorëve është reduktuar. Jo aq. Ende ata nxitojnë për të shkatëruar të keqen. Ata u dogjën në turrën e druve. Ata ishin gozhduar, në ta u lëshuan qentë e egër në mënyrë që qentë të grisnin mishin dhe zorrët, duke i lënë viktimat të vdesin në vuajtje të tmerrshme. Bebet e tërhequr jashtë dhe hedhur derrave. Grave ua ishin

prerë zemrat dhe janë të detyruara të ngrihet në këmbë, ndërsa çdo rrahje zemre derdhi gjakun deri sa u shembën të vdekura. Një ngjarje e rëndë ka qenë edhe më e madhe për të menduar për kur e kupton se kjo nuk ishte vetëm puna e kombeve, por shumë herë shkaktohet nga të ashtuquajturit të krishterë të cilët besonin se Perëndia përbëhet nga shfarosës e këto bënin shërbimin besnik me ushtarët e kryqit që përfaqësonte fjalën, dhe bindje ndaj Shpirtit të Shenjtë.

Gjoni 16, 2:

"Nga sinagoga do përmyset për më tepër, po vjen ora kur, kushdo që t'ju vrasë, do të mendojë se i shërben Perëndisë."

Mateu. 24, 9:

"Pastaj ai do t'ju mësojë deri në mundime dhe do t'ju vrasin; dhe të gjithë kombet do t'ju urrejnë për shkak të emrit tim."

Martini u konfirmua vërtet nga shenja e mrekullitë dhe fuqinë e Frymës, si një i dërguar i kësaj epoke. Por jo vetëm ati i është dhënë një punë të madhe, ai ishte gjithnjë i vërtetë Fjalës së Perëndisë. Ai luftoi kundër organizatës. Ai luftoi kundër mëkatit në vendet e larta. Ai ishte një mbrojtës i së vërtetës në fjalë dhe me vepër dhe jetoi një jetë të plotë të fitores si i krishterë.

Një biograf shkroi për të në këtë mënyrë. "Unë e askush nuk e pa atë të zemëruar apo të mërziur apo të hidhëruar, ose duke qeshur. Ai ishte gjithmonë një dhe në të njëjtën gjë, dhe dukej diçka të pavdekshëm, të veshur në fytyrën e tij një lloj gëzimi qiellor. Në buzët e tij kurrë nuk ka qenë asgjë tjetër përveç Krishtit, në zemrën e tij kurrë asgjë, pos nderit, paqe dhe mëshirë. Unë shpesh i thirr për shkak të mëkatit, edhe kritikët e saj, të cilët, kur ai ishte i qetë dhe i sulmuan me buzët helmuese si gjarpër. Shumica e urrenin, sepse ai kishte virtyte të cilat ata vetë nuk i posedojnë dhe nuk mund të imitojnë dhe, për fat të keq, sulmuesit e tij më të hidhur ishin peshkopët."

PËRSHËNDETJE

Zbulesa. 2, 12b:

"Këto gjëra i thotë ai që ka shpatë të mprehtë me dy tehe."

Mesazhi i epokës së tretë sa nuk ka dalë. Kjo skenë e dramës së vazhdueshëm të "Krishtit në mes të kishës së tij" është rreth zbuluar. Me një zë si një Frymë fryhet e përfaqëson një pa të barabartë: "Ai që ka shpatën e mprehtë me dy tehe!" Pasi kjo është një prezantim shumë të ndryshme nga koha kur Pilati kishte futur Qengjin e Perëndisë të veshur mantel tallës me ngjyrë vjollcë, rrahur dhe të kurorëzuar me ferra, duke thënë: "Ja mbreti juaj!" Tani, i veshur si një mbret i mirë dhe të kurorëzuar me lavdi qëndron Zoti i ringjallur: "Krishti - fuqinë e

përgjigje, të gjithat do të zbulohen. Ne do të marrim atë nga Krishti, jeta jonë. Oh, ndonjëherë ne mendojmë se ne jemi këtu poshtë e dimë pak për Të dhe Fjalën e Tij, dhe kjo është aq i mirë dhe ne jemi të lumtur, por një ditë, kur trupat tanë do të ndryshojë Fjalën dhe ai do të bëhet ajo që ne kurrë nuk kemi ëndërruar të jetë e mundur.

Këtu gjithashtu thotë se Ai do t'i japë fituesit një gur të bardhë, dhe në (jo në) gurin një emër të ri të njohur vetëm për pronarin. Pra, e njohur mirë është ideja e një emëri të ri. Abrami u ndryshua në Abraham, Sarajt në Sarën, Jakobit në Izrael, Simon Pjetrit, dhe Sauli Palit. Këta janë emrat, apo ndryshim të shkaktoara apo ditë për shkak të një ndryshimi. Vetëm pasi Zoti ndryshoi Abrami dhe Saraj emrat e tyre, ata ishin të gatshëm për të marrë djalë e ardhshëm. Në rastin e Jakobit, ai kishte për të fituar dhe më pas u quajt një lider. Në rastin e Simonit dhe të Saulit, kur ata morën Zotin, ndryshimi i tyre erdhi. Sot secili prej nesh besimtarëve të vërtetë ka pasur një ndryshim në emër. Ne jemi të krishterë. Ajo është një emër i përbashkët për të gjithë ne. Por një ditë ne do të kemi një ndryshim, ne me siguri do të marrim një emër të ri. Ajo lehtë mund të jetë që emri është emri ynë i vërtetë dhe origjinale të shkruar në librin e jetës të Qengjit që është nga krijimi i botës. Ai e di emrin, por ne nuk bëjmë. Një ditë ne do të, sipas pëlqimit të tij ku edhe unë gjithashtu e di.

Gur të bardhë! Sa e bukur! Ja një tjetër foto të shenjtës që merr një pagë prej dorës së Zotit për sprovat e tij në tokë. Ju e dini, pas Kostandinit, kisha e rreme mund të shtrijë dorën e tij për të marrë nga Thesaret me qëllim të ngritjes së ndërtesave të bukura plot me skulpturë të bukur. Këto statuja, e bërë me mermer të bardhë, në të vërtetë ishin idhujt romak të quajtur si shenjtore. Kishat dhe orendi e tyre ishin shumë të bukur, siç është e qartë sot. Por Perëndia nuk ishte me ta. Ku ishte Zoti? Ai ishte me shenjtoret e Tij në një shtëpi të vogël ose në ndonjë vrimë ose në ndonjë zonë të egër malore, ku kishin fshehur nga anëtarët e kishës të rreme. Ata kishin ndërtesa të bukura, të veshur dhe rroba të bukura, dhe atraksione të tjera të kësaj bote. Por tani, në këtë premtim të veçantë, besimtarët e vërtetë të të gjitha epokave Perëndia ka deklaruar se ajo do të japë atyre shpërblimin e bukuri të madh dhe kohëzgjatjen e përjetshme. Shumat e kishës që nga ana tjetër mund të shprehin njohjen e donatorëve vënë nga mermeri dukshëm publikisht me pllakë përkujtimore apo ndonjë statujë në nder të tyre që ne mund të gjithë ta duartrokasim. Një ditë Perëndia që sheh dhe di çdo gjë edhe një herë t'i bërë nderimet e veta i dha të gjitha tyre, edhe në qoftë se ata ishin vetëm dy marimangat, dhe Ai dha thesaret të dobishme qiellore.

Mana po, e fshehur dhe një emër i ri në një gur të bardhë. Si Zoti ynë është i mirë për ne dhe na shpërblen në mënyrë të mrekullueshme, dhe kështu që ne nuk e meritojnë. Oh, unë dua të jem gjithmonë i gatshëm për të bërë vullnetin e Tij dhe për të grumbulluar thesare në qiell.

Pra, me këtë mendim në mendje, shikoni në atë varg përsëri. "Unë do t'i jap manën e fshehur." Ne të gjithë e dimë se Mana është ushqimi i engjujve, kjo ishte ajo që Perëndia zbriti mbi bar për Izraelin në kohën e bredhjes së tij. Ajo ishte ushqim i përsosur. Ajo ishte e mahnitshme se si ata që ishin në këto sfera të vogla të ushqimit të mbajtur në shëndet të përsosur. Askush nuk u sëmure. Kjo ishte e gjitha që ata kishin nevojë. Kur arka u bë ato vunë në te nga manna. Pastaj arkivoli u vendos pas një perdeje dhe vetëm kryepriifti ka guxuar të afrohet dhe pastaj të kishte gjak sakrifikuere. Bukë nga qielli, simbolizuar nga mana, një ditë zbriti nga qielli dhe u bë Jeta për të gjithë ata që besojnë në Të. Ai tha: "Unë jam buka e jetës Unë jam buka e gjallë që zbriti nga qielli; ai që ha nga kjo bukë do të jetojë përjetë." Kur ai u largua, ai na la Fjalën e Tij: "Nuk do të jetojë njeriu vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndia."

Fjala e tij kishte bukë. Ajo ishte mana të përsosur, duke respektuar njeriu jeton e kurrë nuk do të vdesë. Por, menjëherë pas vdekjes së prindërve, dukej se askush nuk e di të vërtetën e saktë dhe në një kohë të shkurtër dukej se kjo e metë u bënë njerëzve gjëra të fshehura. Por në epokën e Perëndisë filloi të kthehen pas shpalljes së asaj që është e fshehur deri në këtë ditë të fundit sipas Zbulesës. 10, 7 nuk vjen një profet për të zbuluar të gjitha sekretet, por atëherë Zoti do të vijë. Pra, në çdo kohë, unë them, të dërguarit kishin pranuar të vërtetën e fshehur. Por ata nuk e kanë marrë për vehte. Por kjo është si ajo ishte kur studentët u pyetën për të shërbyer turmës bukët dhe peshqit. Jezusi u dha atyre ushqim të thyer, dhe ata nga ana e Tij e japin për njerëzit. Perëndia i jep manën e tij të fshehur për fituesin. Përndryshe kjo mund të jetë. Ai nuk do të të hapë thesaret e Tij për ata që ishin me përbuzje atë që tashmë është zbuluar.

Ajo që kam folur për të dërguarin e çdo epoke që merr nga Perëndia diçka të vërtetën origjinale e Rrëshajëve tipike në Dhiatën e Vjetër ku Moisiu u urdhërua të marrë manë dhe duke e vënë atë në një tas të artë prapa perdes shumë të Shenjtë. Nuk mund të hyjë me gjakun e flijimit, kryepriifti i çdo brezi. Atëherë ai mund të marrë një pjesë të vogël të kësaj manë (sepse nuk është i thyer), e cila ishte pjesë e origjinale dhe hani atë. Pra, në çdo kohë i dërguari i Zotit për herë të jepet zbulesa e Perëndisë për atë periudhë të caktuar kohe. Pasi të dërguarin është i ndriçuar nga e vërteta, do të sjellë të vërtetën popullit. Dhe ata Shpirta që veshët e të cilëve ishin të hapura do të dëgjojnë se është e vërteta, e besojnë atë dhe të jetojnë atë.

Kështu, ekziston edhe mendimi i një të ardhme ku do të hahet manën e fshehur. Unë mendoj se kjo do të jetë përjetësisht në zbulesën e Jezu Krishtit në epokat e përjetshme që do të ndodhin. Si tjetër do të jetë në gjendje për të filluar për të marrë pasurinë e papërshkrueshme të Qenies së Tij? Të gjitha që i kemi dashur t'i dinë të gjitha pyetjet tona pa

Perëndisë."

Me këto fjalë: "Ai që ka shpatën e mprehtë me dy tehe," është një tjetër zbulim i Hyjnisë. Në Epokën e Efesit, ju do të ju kujtohet, ai u përshkrua si një Perëndi i pandryshueshëm. Në epokë e Smirnës pamë si një Perëndi të vërtetë dhe vetëm te Ai nuk është ndonjë tjetër. Tani, në këtë epokë shpalljes të Pergamon të mëtejshëm të Hyjnisë së Tij është përshkruar shoqërimin e tij me shpatën e mprehtë me dy tehe e cila është Fjala e Perëndisë.

Heb. 4, 12:

"Jeta është Fjala e Perëndisë, më e mprehtë se çdo shpatë me dy tehe, por depërton deri në ndarjen e shpirtit dhe të frymës, nyjeve dhe të palcave, dhe shqyrton mendimet dhe qëllimet e zemrës."

Efesianëve. 6, 17:

"Unë të marrë shpatën e Frymës, që është fjala e Perëndisë."

Zbulesa. 19, 13 dhe 15a:

"Mbështjellë me një rrobe të ngjyer në gjak; dhe emri i tij duke lexuar Fjalën e Perëndisë. Nga goja e tij dilte një shpatë e mprehtë me dy tehe."

Gjoni 1, 1 - 3:

"Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë - dhe Fjala ishte Perëndi. Ai (Fjala) ishte në fillim me Perëndinë çdo gjë ishte bërë nga ai, dhe pa atë nuk u bë asgjë."

Gjoni 5, 7:

"Sepse tre janë ata që dëshmojnë në qiell: Ati, Fjala dhe Fryma e Shenjtë; dhe këta të tre janë një."

Tani ne mund të shohim shoqërimin e tij me Fjalën. Në fjalën. Kjo është e kush është. FJALA në emër të tij.

Tek Gjoni 1, 1 ku ai thotë: "Në fillim ishte Fjala" rrënja nga e cila marrim përkthimit tonë për 'Fjalën' është 'Logos', që do të thotë 'mendimin apo konceptim'. Ajo ka një kuptim të dyfishtë të 'mendimit' dhe 'të folurit'. Kështu, 'një mendim shprehu' e 'fjalë', 'ose fjalë'. A nuk është kjo e mrekullueshme dhe e bukur? Gjoni thotë se koncepti i Zotit është shprehur në Jezusin. Dhe Pali thotë të njëjtën gjë në Hebr. 1, 1 - 3:

"Zoti, që përdoret shumë herë dhe në shumë mënyra u foli etërve tanë me anë të profetëve, në këto ditë të fundit na kishte folur neve me anë të Birit të Tij (Logos), i cili ishte emëruar trashëgimtar të të gjitha gjërave, me anë të të cilit bota dhe ju formuan. E cila është lavdia e lavdisë së tij dhe vula e përsosur e Popullit të tij, dhe të gjitha gjërat, fjala e tij të fortë, unë jam duke e kuptuar pastrimin nga mëkatet tona, u ul në të djathtën e Madhërisë në vendet e larta."

Perëndia u shpreh në personin e Jezu Krishtit. Jezusi ishte një i

përsosuri, vullnet i Perëndisë.

Përsëri tek Gjoni 1, 14:

"Dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne."

Vetë thelbi i Perëndisë u bë mish dhe banoi ndër ne. I Madhërishmi Perëndia - Fryma cilën asnjë njeri nuk është në gjendje për të hyrë, të cilin askush nuk e ka parë e as mund ta shohë, ai ngriti kampin e tij tani në mish dhe banoi midis njerëzve, duke shprehur plotësinë e popullit të Perëndisë.

Gjoni 1, 18:

"Perëndinë askush nuk e ka parë ndonjëherë, i Vetëmlinduri Bir, që është në gjirin e Atit, ai e ka deklaruar atë."

Perëndia, që ndonjëherë do të shfaqet në retë e tij ose shtyllën e zjarrit që është mbushje e zemrës me frikë, ky është Perëndia, karakteristikat thelbësore të cilit janë zbuluar vetëm me fjalë të shpalljes me anë të profetëve, tani u bë Emmanuel (Zoti me ne), duke deklaruar veten. Fjala "publikon" është marrë nga rrënja greke e cila shpesh përkthehet si një interpretim, që do të thotë plotësisht të shpjeguar dhe sqaruar. Kjo është ajo që e ka bërë Fjalën të gjallë, Jezusin. Ai na solli Perëndinë, sepse Ai ishte Perëndi.

Perëndia na është shpallur neve me qartësi të tillë të përsosur se Gjoni mund të thotë për Të në 1 Gjn. 1, 1 - 3:

"Atë që ishte nga fillimi, atë që dëgjuam, (Logos do të thotë të folurit) kemi parë me sytë tanë, atë që kemi vëzhguar dhe duart tona, në lidhje me Fjalën e jetës, sepse jeta u shfaq dhe ne e pamë dhe dëshmojmë dhe po ju shpallim jetën e përjetshme që ishte pranë Atit dhe është manifestuar për ne. Ajo që kemi parë dhe dëgjuar që ju deklaroj, që edhe ju të keni bashkësi me ne; dhe bashkësia jonë është me Atin dhe me Birin e Tij, Jezu Krishtin."

Kur Perëndia u shpall me të vërtetë, u shfaq në mish. *"Ai që më ka parë mua, ka parë Atin."*

Pra, përsëri në Hebr. 1, 1 - 3, ne kemi vërejtur se Jezusi ishte një i përsosuri, vullnet i Perëndisë. Ai ishte Perëndia te njeriu dhe për njeriun shprehur. Por, në këto vargje nuk është diçka tjetër të theksohet, sidomos në vargun një dhe dy.

"Perëndia, i cili ishte një herë në mënyrë të përsëritur dhe në mënyra të ndryshme u foli etërve tanë me anë të profetëve, në këto ditë të fundit na ka folur neve me anë të Birit të Tij."

Unë dua që ju të vini re, ju do të bëni në diferencë të Biblës tuaj për të parë një korrigjim. Fjala "pas" nuk është përkthimi i saktë. Ajo duhet të jetë "Me". Jo "pas". Pastaj saktë thotë: "Zoti i foli etërve tanë dikur me profetë duke përdorur Fjalën."

së tij, dhe kohën e tij. Pra, kjo do të jetë dita e fundit. Ajo do të jetë e njëjtë shpërblim të veçantë që i është dhënë Palit. Unë mendoj se shumica prej jush e mbani mend se si kam thënë se unë kam qenë gjithmonë me frikë për të vdekur në mënyrë që të mos takohem me Zotin, dhe se Ai nuk është i pakënaqur me mua. E pra, një mëngjes kam menduar për këtë, ndërsa unë isha i shtrirë në shtrat, dhe papritmas mua mu dërgua një vizion shumë të pazakontë. Unë them se kjo ishte e çuditshme, sepse kam pasur mijëra vizioneve dhe jo një herë nuk duket për të lënë trupin tim. Por atje u ngrita lart, dhe kam shikuar mbrapa për të parë gruan time dhe pashë trupin e saj të shtrirë pranë saj. Pastaj kam gjetur vendin më të bukur që kam parë ndonjëherë. Ajo ishte parajsë. I pashë një turmë të njerëzve më të bukur dhe më të lumtur që kam parë ndonjëherë. Ata të gjithë dukeshin aq të ri - rreth 18 deri në 21 vjeç. Midis tyre nuk kishte flokë gri a rrudha a ndonjë gjë e shëmtuar. Të gjitha gratë e reja kishin flokë deri në bel, dhe djemtë ishin aq të bukur dhe të fortë. Oh, sa kam dashur për të mirëpritur. Ata më përqaftuan dhe më thirri vëllai i tij i dashur duke më thënë mua se sa janë të lumtur që më panë mua. Siç kam menduar që të gjithë ata njerëz, dikush pranë meje, tha: "Ata janë njerëzit e tu."

Isha aq i habitur që unë pyeta: "A nuk janë të gjitha këto Branham?"

Ai tha: "Jo, ata janë konvertuar prej teje." Pastaj ai vuri në dukje një grua dhe i tha: "Shiko në atë grua e re që ishin pak më parë admiruar. Ajo ishte 90 vjeç kur fitoi Zotin."

I thashë: "Oh, kur mendoj se kjo është ajo që kam frikë."

Njeriu tha: "Jemi këtu për të pushuar duke pritur për ardhjen e Zotit."

Unë iu përgjigja: "Unë dua të shoh atë."

Ai tha: "Ne nuk mund ta shohim Atë, por Ai po vjen së shpejti, dhe kur ai të vijë, ata së pari do të vijnë tek ju dhe ju do të viheni në gjyq, sipas ungjillit predikuar nga ju, dhe do të jetë vartës i juaj."

I thashë: "A jeni duke thënë se unë jam përgjegjës për të gjithë këtë?"

Ai tha: "Të gjithë se ke lindur si një udhëheqës."

E pyeta: "A do të jetë përgjegjës Pali për të gjithë Çfarë lidhje e shenjtë?"

Ai u përgjigj: "Ai do të jetë përgjegjës për ditën e saj."

"E pra," i thashë: "Unë jam duke predikuar të njëjtin ungjill që Pali predikoi." Një shumëllojshmëri thirri: "Ne jemi në pushim këtu."

Po, unë mund të shoh se Perëndia do të japë një çmim special të dërguarit e Tij të cilët me besnikëri kanë kryer detyrat e dhëna atyre që Ai u dha. Nëse ju keni marrë zbulesën e Fjalës për këtë epokë dhe predikoni me besnikëri në ditën e tyre, dhe jetoni atë që predikonin, do të marrin një shpërblim të madh.

KUJDES

Zbulesa. 2, 16:

"Pendohu, përndryshe unë po vij te ju së shpejti dhe unë do të luftoj me shpatën e gojës së tij."

Çfarë tjetër mund të thonë? Mund që Perëndia të dal në mëkatën e atyre që kryhen emrin e tij më kot? Ka vetëm një mënyrë për të marrë hirin në orën e mëkatit, pendoheni. Konfessionin që e keni, ju jeni të gabuar. Ejani në Perëndinë për falje dhe Frymën e Perëndisë. Kjo është një urdhërim nga Perëndia. A nuk ndalen deri në vdekje, sepse Ai thotë: "Unë do të shkoj në luftë me ju, nga goja e tij." Bisha është në luftë me shenjtoret, por Perëndia do të bëjë luftë me bishën. Ata që luftuan fjalën një ditë do të gjenë fjalën duke luftuar ato. Kjo është një gjë serioze për të marr me vete apo të shtoni në Fjalën e Perëndisë. Për ata që të ndryshojë atë dhe të bëjë me atë që ata e panë të arsyeshme, ajo do të jetë fundi i tyre, por vdekja dhe shkatërrimi? Por hiri i Perëndisë ende bërtet: "Pendohuni!" Oh, mendimet sa të këndshme të pendimit. Në duart e tyre nuk bëjnë ndonjë gjë, vetëm për të mbajtur Kryqin Tënd. I sjell dhimbjen time. Më vjen keq që kam bërë dhe për atë që kam bërë. Pra, kjo është gjaku, asgjë, por gjaku i Jezusit. Çfarë do të vendosni? Pendimi, apo shpata e vdekjes? Prej juve mvaret!

SHPËRBLIMI

Zbulesa. 2, 17:

"Ai që ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave: kush fiton do t'i jap të hajë nga mana që është fshehur, dhe unë do t'i jap një gur të bardhë, dhe mbi gur është një emër i ri i shkruar të cilin askush nuk e di përveç atij që e merr atë."

Çdo mesazh për çdo epokë i jep nxitje besimtarit inkurajuar që ai të jetë fitues dhe kështu të shpërblehet nga Zoti. Në këtë epokë të Frymës premtan manën e fshehur dhe një emër të ri të shkruar në gur të bardhë.

Prandaj, pasi që secili nga këto mesazhe u është drejtuar 'engjëjve' - (njeriu i dërguari) është përgjegjësi shumë e madhe dhe një privilegj i madh. Perëndia i jep këtyre njerëzve një premtim të veçantë, si në rastin e dymbëdhjetë apostujve të ulur mbi dymbëdhjetë frone për të gjykuar të dymbëdhjetë fiset e Izraelit. Pastaj, mos harroni se Palit është dhënë një premtim të veçantë: atë të Jezusit ,arrestimi njerëzit e nuses në kohën e tij,

2 Kor. 11, 2:

"Por Jam xheloz për ju me xhelozinë e Perëndisë, sepse ju fejova me një burrë për ju si një virgjëreshë të dëlirë Krishtit."

Pra, kjo do të jetë me çdo lajmëtar i cili ishte besnik ndaj Fjalës së kohës

Sam. 3, 21b:

"Zoti pati lajmëruar Samuelin në Shiloh me anë të Fjalës së Zotit."

Kjo paraqet një të përsosur 1 Gjoni. 5, 7: "Fryma dhe Fjala janë Një." Jezusi e zbuloi Atin. Ai ka zbuluar Atin. Jezusi ishte Fjala e gjallë. Falë Zotit, Ai është ende sot Fjala e gjallë.

Kur ishte në tokë, ai tha:

"A nuk beson se unë jam në Atin dhe se Ati është në mua? Fjalët që po ju them, nuk i them nga vetja ime, por Ati që qëndron në mua i bën veprat." Gjoni. 14, 10.

Ky është vendosur shumë qartë me radhë se manifestimi i përsosur i Perëndisë në Birin ka qenë nga Fryma që banon brenda manifestuar në fjalë e në vepra. Kjo është pikërisht ajo që ne jemi mësuar gjatë gjithë kohës. Kur nusja kthehet në jetë fjala është e nuses, ai thjesht do të bëjë atë punë që solli Jezusin. Fjala e Perëndisë. Fryma është Perëndi. Ata janë të gjithë Një. Një nuk mund të punojë pa tjetrën. Në qoftë se dikush vërtet e ka Frymën e Perëndisë, ata do të kenë Fjalën e Perëndisë. Pra, ajo ishte me profetët. Ata kishin Frymën e Perëndisë që banonte brenda dhe ata erdhën me Fjalën. Pra, ajo ishte me Jezusin. Në atë ishte Fryma e pa masë dhe Fjala erdhi tek Ai. (I Jezusi nisi të bëjë dhe të mësojë. Doktrina nuk është e imja, por e Atit që më ka dërguar. Veprat 1, 1; Gjoni. 7, 16.)

Të lutem shumë, Gjon Pagëzori ishte edhe profet dhe i dërguar i kohës së tij. Ai ishte i mbushur me Frymën e Shenjtë nga barku i së ëmës. Kur ai u pagëzua në Jordan, kështu që është Fjala e Perëndisë (Jezusit). Fjala gjithmonë vjen si Fryma e e mbushur e vërtetë. Kjo është dëshmi e përmbushjes së Shpirtit të Shenjtë. Kjo është ajo që Jezusi tha se do të ishte prova. Ai tha: "Dhe unë do t'i lutem Atit dhe Ai do t'ju dërgojë një Paraklitin të qëndrojë me ju përgjithmonë, Frymën e së Vërtetës, që bota nuk mund ta marrë." Tani ne e dimë se çfarë është e vërtetë.

"Fjala jote është e vërteta." Gjoni.17, 17b.

Përsëri tek Gjoni 8, 43:

"Përse nuk e kuptoni thënien time? Sepse ju nuk mund të dëgjoni Fjalën time!"

A e vëreni se Jezusi tha se bota nuk mund ta marrë Frymën e Shenjtë? E pra, në këtë varg që unë vetëm pata lexuar se ata nuk mund të marrin Fjalën. Pse? Sepse Fryma dhe Fjala është një, dhe në qoftë se ju keni Frymën e Shenjtë, si profetët, Fjala vjen për ju. Ju merrni ato.

Tek Gjoni 14, 26:

"Dhe Ngushëlluesi - Shpirtit të Shenjtë - që Ati do ta dërgojë në emrin tim, do t'ju mësojë çdo gjë dhe do t'ju kujtojë të gjitha këto që kam thënë për ty."

Këtu përsëri gjejmë Fjalën që vjen për shkak të Shpirtit të Zotit.

Përsëri tek Gjoni 16, 13:

"Por, kur të vijë, Fryma e së vërtetës (Fjala), do t'ju prijë në çdo të vërtetë: (Fjala jote është e vërteta.) dhe nuk do të flasë nga vetja e tij, por do të flasë (Fjala) për të dëgjuar (Fjala e Zotit), dhe ju shpall atë që është për të ardhur." (Fryma sjell Fjalën profetike).

Dua të vë më shumë kujdes se Jezusi nuk tha se dëshmitë e pagëzimit të Frymës së Shenjtë është të folurit në gjuhë, interpretim, profecisë, apo britma gëzimi dhe vallëzimi. Ai tha se do të ishte dëshmi se ju do të jeni në të vërtetën, ju do të jeni në Fjalën e Perëndisë për epokën e tyre. Prova ka të bëjë me marrjen e asaj Fjale.

Në 1 Kor. 14, 37:

"Në qoftë se dikush mendon se është profet ose frymëror, le të njohë se ato që po shkruaj për të janë urdhërime të Zotit."

Ju shikoni se tani. Dëshmi e Shpirtit që rri brenda saj ishte e njohur dhe të ndjekë atë që profeti i Perëndisë dha për moshën e tij, kur ai vendosi kishën në rregull. Pali kishte për të thënë për ata që pretendonin një zbulesë, (vargu 36)

"Çfarë? A nuk jeni fjala e Perëndisë që doli? Ose vetëm të vijnë tek ju?"

Dëshmi, Fryma e mbushur te besimtar i krishterë nuk është për të prodhuar të vërtetën (Fjalën), por për të marrë të vërtetën (Fjalën), dhe ata besojnë në te dhe bëjnë dorëzimin me të.

A keni vënë re në Zbulesa. 22, 17:

"Dhe Fryma dhe nusja thonë: 'Eja!' Dhe ai që dëgjon, le të thotë: 'Eja!'"

Ja, nusja flet të njëjtën Fjalën me Shpirtin. Ajo është nusja Fjala provuar se Fryma. Në çdo epokë të kishës i dëgjojmë këto fjalë:

"Ai që ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave!"

Fryma jep Fjalën. Nëse keni Frymën ju do të dëgjoni Fjalën për epokën e tyre, pasi ato janë të krishterë të vërtetë e mori Fjalën për epokën e tyre.

A ti e kupton se mendimin e fundit? Po e përsëris, çdo epokë e kishës përfundon me të njëjtin paralajmërim: "Ai që ka veshë, le të dëgjojë (një) atë që Fryma u thotë kishave!" Fryma jep Fjalën. Ai ka të vërtetën për çdo moshë. Çdo epokë ka pasur të zgjedhurin e saj dhe se grupi i zgjedhur gjithmonë ka 'dëgjuar fjalën' dhe mori duke provuar se ata janë të veshur.

Gjoni 8, 47:

"Ai që është prej Perëndisë, i dëgjon Fjalët e Perëndisë, ju nuk dëgjoni, se nuk jeni prej Perëndisë."

Ata nuk pranuan Fjalën (Jezus) dhe fjalët e tij për ditët e tyre, por fara e vërtetë e mori fjalën për shkak se ata ishin nga Perëndia.

së Birit të Perëndisë. Por ne e dimë se ai ka lindur në prill, kur jeta vjen, jo në dhjetor. Kështu ata morën festën për Astarte dhe e quajti atë festimin e Pashkëve në të cilën besimtarët e krishterë pritët të festuar vdekjen dhe ringjalljen e Zotit. Në fakt, ajo ishte një festë pagane të Astarteve.

Ata vendosën gjithashtu altarë në kishë. Brenda ata vënë karaktere të njerëzve. Njerëzit atë që e quajtën Apostujt, edhe pse ju nuk mund të gjeni këtë në Bibël. Sepse e mësonin popullin festat e paraardhësve duke e bërë kisha katolike, kisha më e madhe spiritiste në botë. Në këtë kafaz ishte çdo shpend i ndyrë. Dhe ju keni protestantët me organizatat e tyre për të bërë të njëjtën gjë.

Ata hanin gjëra të flijuara idhujve. Pra, nuk them se kjo me të vërtetë do të thotë se ata janë të ndaluar të hahet mish të flijuara idhujve. Sepse, edhe pse Këshilli i Jeruzalemit ka folur kundër tij, Palin, ai nuk e bëri shumë me brengë, sepse ai tha se idhujt nuk janë asgjë. Ajo ishte vetëm një çështje e ndërgjegjes, përveçse kur ai skandalizoi vëllain më të dobët. Për më tepër, kjo Zbulesa ka të bëjë me johebrenjtë dhe jo si Judenjtë këto janë kishat e johebrenjve. Unë e shoh këtë në të njëjtën dritë në të cilën unë i shoh fjalët e Zotit: "Po të mos hani mishin tim dhe pini gjakun tim, nuk keni jetën në veten tuaj, njeriu nuk do të jetojë vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë." Ju mund të shihni se ushqimi është në të vërtetë duke marrë pjesë në kuptimin frymor.

Pra, kur këta njerëz adhuronin figura, ndezën qirinj, përdornin festat pagane, duke rrëfyer mëkatet e tyre, (të cilat i takojnë fesë së djallit), njerëzit janë bashkuar me grupet e interesit që nuk ishin nga Zoti. Ata ishin në idhujtari, ata pranuan apo jo. Ata mund të flasin të gjithë ata që duan që altarët dhe temjan vetëm për të kujtuar ata lutjet e Zotit, ose çfarëdo që ata mendojnë se kjo do të thotë, dhe unë mund të them se kur do të luten përpara figurës kjo ishte vetëm për të theksuar, dhe se kur do të pranojnë priftit që në të vërtetë në zemrat e tyre për Perëndinë kur thanë prifti i fal ata që vetëm ai e bën emrin e Zotit, ata mund të thonë çfarë të duan, ose të marrin pjesë në një fe b alibonike e njohur njeriut, fe satanike dhe ku janë bashkuar me idhujt dhe kryen kurvëri shpirtërore, që do të thotë vdekje. Ata janë të vdekur.

Pra, kisha dhe shteti ishin të martuar. Kisha është bashkuar me idhujt. Ata mendonin, me pushtet shtetëror prapa që është: "Mbretëria e Perëndisë, dhe ka një vullnet të imponuar ndaj vendit." Nuk është çudi që Kisha Katolike Romake nuk është duke pritur për kthimin e Zotit Jezus. Ata nuk janë milenialist. Ata kanë mijëvjeçarit të tyre të drejtë këtu. Papa Qeveria tani dhe Perëndia sundon në të. Pra, kur Ai vjen sipas tyre, ajo duhet të jetë i përgatitur kur do të ketë qiej të rinj dhe tokë. Por ata janë të gabuar. Papa drejton kishën e rremë, dhe do të ketë një mijëvjeçar, por ndërsa ajo zgjat kjo nuk do të jetë në të. Ajo do të jetë diku tjetër.

Moabite, filluan kërcimit dhe të zhvishen, ndërsa ata rotulloheshin përreth duke bërë rock and roll dhe lakesën e tyre, lakmia u ngrit në bijtë e Izraelit dhe ata ishin tërhequr në tradhti bashkëshortore dhe Perëndia në zemërim vrau dyzet e dy mijë prej tyre.

Dhe kjo është ajo që Kostandini dhe pasuesit e tij e bëri te Nikeja dhe pas Nikesë. Ata e quajti popullin e Perëndisë në konferencë. Kur kisha u ul për të ngrënë dhe mori të ketë argëtim (duke marrë pjesë në formë të kishës, ceremonive dhe festat pagane të quajtur pas riteve të krishtera) ajo ishte e bllokuar, të kryer tradhti bashkëshortore. Dhe Perëndia doli.

Kur dikush kthehet nga Fjala e Perëndisë dhe të bashkohet me një kishë në vend të marrjes së Frymës së Shenjtë, ai njeri do të vdes. Ai është i vdekur! Kjo është çfarë është ai. A nuk bashkoheni me kishën. A nuk merrni një organizatë dhe preokupoheni me besimet e kishës dhe traditës apo ndonjë gjë që merr vendin e Fjalës dhe Frymës, përndryshe ju jeni të vdekur. Është e gjatë. Ju jeni të vdekur. Përjetësisht të ndarë nga Perëndia!

Kjo është ajo që ka ndodhur në çdo kohë që nga viti. Perëndia i ka liruar njerëzit. Ata dolën nga gjaku, shenjtëruar me anë të Fjalës, të kalojë përmes pagëzimit në ujë dhe të mbushen me Frymën, por shpejt fitilin e parë të dashurisë dhe dikush merr idenë se ju duhet të organizoni për të ruajtur dhe për të marrë një emër dhe gjeneratën e dytë të organizuar drejtë. Nuk kanë Frymën e Perëndisë, e vetmja formë e kremtimit. Ata janë të vdekur. U hibridizuan me besimin e kishës dhe formëne saj dhe nuk ka jetë në to.

Kështu Balaami e ka inkurajuar Izraelin të kurvërojë. A e dini se kurvëria fizike është e njëjta frymë e remë që shtrihet në fenë e organizuar? I tha se fryma e shpirtit është në kurvërim të organizatës. Dhe të gjithë kurvarët do të gjendet në liqenin e zjarrit. Kjo është ajo që Perëndia mendon të organizimit. Po, me të vërtetë, prostituta dhe bijat e saj do të jetë në liqenin e zjarrit.

Konfesionet nuk jenë prej Perëndisë. Ata kurrë nuk kanë qenë dhe nuk do të jetë. Kjo është fryma e gabuar që ndan popullin e Perëndisë në hierarkinë dhe laikëve, dhe për këtë arsye kjo është fryma e gabuar që ndan njerëzit kundër njerëzve. Kjo është ajo që bëjnë organizatat dhe denominacionet. Organizata është e ndarë nga Fjala e Perëndisë dhe do të marrë në kurorëshkelje frymore.

Tani vini re se Konstandini i dha festat e veçanta njerëzve. Ata ishin festat e vjetra pagane me emra të rinj të marra nga kisha, ose në disa raste ritet e krishtera dhe të marra për ceremonitë mashtruese pagane. Ai mori kremtimin e perëndisë së diellit dhe e kishte ndryshuar atë në Birin e Perëndisë. Në vend për të festuar 21 dhjetor, kur ata festuan festën e perëndisë diellit, ata u zhvendos më 25 dhjetor dhe e quajti dita ditëlindjes

"Të gjithë bijtë e tu do të jenë të mësuar nga Perëndia." (Shpirti i Shenjtë)

Nga. 54, 13.

Dhe Jezusi i tha të njëjtën gjë në Gjoni 6, 45, për të qenë një me Fjalën dëshmon se e keni nga Perëndia dhe të mbushesh me Frymën e Shennjtë. Nuk ka kritere të tjera.

Por cilat janë gjuhët dhe interpretimi dhe dhurata të tjera? Këto vëzhgime. Kjo është ajo që mëson Fjala.

Lexo këtë në 1 Kor. 12, 7:

"Dhe secilit i jepet shfaqja e Frymës për të mirën."

Pastaj Pali citon këtë deklaratë.

Tani vjen një pyetje shumë të mirë ku unë e di se ju jeni të gjithë të shqetësuar për të kërkuar. Pse deklarata nuk është dëshmi e pagëzimit të Frymës së Shenjtë, sepse me siguri ju nuk mund të manifestojëni Frymën e Shenjtë nëse ju me të vërtetë u mbushët me Shpirtin? Pra, unë do të doja të them se kjo është e vërtetë, sepse mua nuk më pëlqen për të lënduar njerëzit, ose të shkelin doktrinën e tyre, por unë nuk do të jemë një shërbëtor i vërtetë i Perëndisë, kur ju nuk e thoni të gjithë këshillën e Perëndisë. Kjo është e drejtë, nuk është ajo?

Le të bëjmë një vështrim te Balaami. Ai ishte fetar, ai adhuronte Perëndinë. Ai e kuptoi procedurën e duhur dhe pranimin e sakrificës ndaj Perëndisë, por ai ishte një profet i vërtetë i farave si ajo që mori pagën e paudhësisë, dhe më e keqja, ai mori mëkatet e popullit të Perëndisë në imoralitet dhe idhujtari. Por kush do të guxonte të mohojnë se Fryma e Perëndisë ka manifestuar me anë të tij në një nga pjesët më të bukura të profecisë absolutisht e saktë që bota ka parë ndonjëherë? Por ai kurrë nuk e kishte Frymën e Shenjtë.

Dhe pastaj, çfarë mendoni për Kajafën, kryepriestin? Bibla thotë se ai profetizoi nga ç'lloj vdekje duhet të vdiste. Ne të gjithë e dimë se nuk ka të dhëna se ai ishte një Shpirti-mbushur dhe Fryma e kishte zhvilluar një njeri si të dashur Simeonit vjetër apo këtë milje nga Shën Ana. Megjithatë, ai kishte një manifestim të vërtetë të Shpirtit të Shenjtë. Ajo nuk mund të mohohet. Pra, ku është manifestimi si një dëshmi? Është e shkuar. Nëse ju jani të mbushur me të vërtetë me Frymën e Perëndisë, ju do të keni dëshmi të Fjalës në jetën tuaj.

Le të ju tregojnë se sa thellë ndjehem dhe për të kuptuar këtë të vërtetë duke shpallur zbulesën që Perëndia më ka dhënë. Tani, para se të them se, unë dua të them këtë. Shumë nga ju njerëz mendojnë se unë jam profet. Unë nuk jam duke thënë se unë jam. Ju thatë atë. Por ti dhe unë të dy e dimë se vegimet që Perëndia më jep kurrë nuk dështojnë. Ose këtu. Nëse dikush mund të provojë të ketë një vizion i dështuar ndonjëherë, unë

dua të di në lidhje me të. Tani që ju më keni ndjekur deri tani, kjo është historia ime.

Shumë vite më parë kur kam parë e hasur kombin pentekostal, unë kam qenë në një nga mbledhjet e tyre në kamp, ku ka pasur shumë deklarata të gjuhës, interpretimi i gjuhëve dhe profecisë. Dy predikuesit në veçanti ishin të angazhuar në këtë lloj të të folurit më shumë se ndonjë nga vëllezërit të tjerë. Unë jam me të vërtetë duke shijuar ato shërbime dhe ishte me të vërtetë interesante në manifestime të ndryshme për shkak se ata duken reale. Kjo është dëshira ime e zjarrtë për të mësuar gjithçka që unë mund të di në lidhje me këto dhurata, kështu që kam vendosur për të folur rreth tyre me këta dy burra. Përmes dhuratës së Perëndisë që banon në mua, kërkoja të di shpirtin në njeriun e parë, a është me të vërtetë nga Perëndia apo jo? Pas një bisede të shkurtër me një të butë, vëlla i përlur, unë e dija se ai ishte një i vërtetë, krishter i ngurtë. Kjo ishte e vërtetë. Njeriu tjetër i ri nuk ishte aspak si i pari. Ai ishte mendjemadh dhe krenar, dhe kur fola me të para se sytë e mi kaluan vizionin, dhe pashë se ai ishte i martuar me zonjë flokëverdhë, por ka jetuar me një zeshkane dhe kishte dy fëmijë. Në qoftë se ndonjëherë ka pasur një hipokrit, ai ishte i vetmi.

E pra, më lejoni t'ju them, unë isha i tronditur. Si mund të mos jemë? Na ishin dy njerëz të cilët njëri ishte një besimtar i vërtetë dhe tjetri ishte një imitues e mëkatar. Megjithatë, të dy kanë dhurata të dukshme të Shpirtit. Kjo më ka shqetësuar mua sepse ishte një rrëmujë. I lënë takimin që kisha kërkuar, dhe iu ktheva Perëndisë për një përgjigje. Unë shkova në një vend të fshehtë vetëm, dhe atje isha me Biblën time, duke u lutur dhe kam pritur Perëndinë për përgjigje. Duke mos ditur saktësisht se cila pjesë e Shkrimit është për të lexuar, unë rastësisht hapa Biblën në një vend në Mateu. Kam lexuar një kohë, pastaj pata vënë larg Biblën. Në një moment era shpërtheu në dhomë dhe u kthyen faqet e Biblës për të Hebrenjve, kapitulli gjashtë. Kam lexuar atë dhe unë kam qenë i impresionuar veçanërisht nga ato vargje të çuditshme,

Hebrenjve. 6, 4 - 9:

"Është e pamundur për ata që janë ndriçuar një herë, dhe të cilët kanë shijuar dhuratën qiellore, dhe pjestarë të Frymës së Shenjtë dhe shijuan Fjalën e mirë të Perëndisë dhe mrrekullitë e botës, nëse ju bie larg, për të ripërtërirë veten për pendim, kur ata kryqëzojnë Birin e Perëndisë; publikisht e vë atë në tallje për tokën të cilën pi shiun, i cili shpesh bie mbi të dhe bimëve të dobishme për ata që trajtohen, merr bekim nga Perëndia; e cila mbart ana ferra e murriza, ajo është e refuzuar dhe pranë një mallkimi. Fundin e saj e ka në zjarr. Por ne jemi të bindur se për ju, të dashur, edhe pse i pëlqen duke folur për ju gjërat më mirë, atë që i përket shpëtimit."

vdekjes nën Egjiptasve. Por tani ai ishte i lirë. Ajo ishte një popull i bekuar përmes sovranitetit të Perëndisë. Moabi është nënvleftësuar patjetër. Gjithashtu e çdo komb tjetër. Organizata gjithmonë nënvlerëson dhe çorganizon, ose ata do të zgjidhin për të futur organizatën ose shkatërrimin e tyre kur ata nuk duan të vijnë.

Pra, dikush mund të më pyesni: "Vëlla Branham, çfarë ju bën të mendoni se Moabi u organizua derisa Izraeli nuk ishte? Ku e keni marrë këtë ide?" Të drejtë këtu në Bibël. E gjithë kjo është e shkruar këtu. Çdo gjë e shkruar në Dhiatën e Vjetër, si një histori e shkruar si një paralajmërim për ne, kështu që ne mund të mësojmë prej saj.

Këtu ajo është pikërisht në Numrat. 23, 9:

"Në krye të shkëmbinjve i shoh, nga kodrat e sodis. Ja kombin që do të jetojnë të ndarë, Ai midis kombeve që nuk do të numërohen."

Ja kjo është. Perëndia shikon nga maja e shkëmbinjve, jo në ndonjë luginë duke kërkuar për pikat e tyre të këqija dhe duke dënuar ato. Perëndia shehatyre rrugën që ata dëshironin të shohin - në majë të dashurisë dhe hirit. Ata jetonin më vete dhe nuk ishin të organizuar. Ata nuk kishin mbret. Ata kishin një profet, dhe profeti kishte Perëndinë në të nga Fryma dhe Fjala që iu drejtua profetit dhe Fjala shkoi tek njerëzit. A nuk i përkasin në Kombet e Bashkuara. A nuk i përkasin të Këshillit Botëror të Kishave, baptistët, presbiterianve, Kuvendi i Perëndisë apo ndonjë grup tjetër. Ata nuk kanë nevojë të bëjnë pjesë. Ata ishin të bashkuar me Perëndinë. Ata nuk kanë nevojë për ndonjë këshillë - në mes të tij kishte "Kështu thotë Zoti". Aleluja!

Pra, pavarësisht nga fakti se Balaami dinte qasjen e duhur ndaj Perëndisë dhe mund të sjellë një zbulesë nga Zoti me anë të një dhuratë të veçantë të forcës, është ende, pavarësisht gjithë kësaj, ai ishte një peshkop në grupin e rreme. Për çfarë ai ka bërë tani, në mënyrë për të fituar në favor me Balakun? Ai erdhi me një plan në të cilën Perëndia do të jetë e detyruar për të vepruar në drejtim të Izraelit në vdekje. Ashtu si Satani e dinte se ai mund të mashtrojë Evën (nxisë që bie në mëkat fizik) duke deklaruar se Perëndia e imponon dënimin e tij e deklaruar me vdekje kundër mëkatit, në mënyrë që Balaami e dinte se në qoftë se ai mund të arrijë se Izraeli është i gabuar, Perëndia do të duhet të veprojnë sipas tyre, në vdekje. Në këtë mënyrë ishte, përpunuar një mënyrë për të bërë ato që do të vijnë mbi dhe të bashkohen në mëkat. Ai dërgoi ftesa për të ardhur në festën e Baalit; (ejani dhe festoni me ne). Kështu Izraeli është, pa dyshim, shihet festat e Egjiptasve, dhe ata nuk mendojnë se kjo ishte shumë e gabuar për të shkuar. (Cila është, në fund të fundit, ajo është e gabuar në bashkësi? Ne jemi të pritët të duan ata, nuk është ajo, se si ne mund të marrin ato ndryshe?) Duke qenë miqësore askush nuk është lënduar kurrë - ose kështu ata mendonin. Por, kur ato gra seksipile

Perëndia është gjithmonë duke folur në një gjuhë. Ai foli gjatë banketit të Baltazarit dhe pastaj Rrëshajëve. Duket se përsëri sot po flet. Ky është një paralajmërim për gjykatën që po vjen së shpejti.

Atëherë engjëlli u bë i dukshëm Balaamit. Ai tha se Balaami nuk ishte një gomar do të jetë i vdekur për shkak se ka të përjetuar Perëndinë. Por Kur Balaami u premtoi se do të kthehet, u nisën me një paralajmërim që thotë vetëm atë që Perëndia i dha atij.

Kështu Balaami shkoi poshtë dhe kap shtatë altarë për kafshe të pastër sakrifikuese. Ai vrau një dash duke nënkuptuar ardhjen e Mesisë. Ai e dinte se çfarë të bëni për të afrohem Perëndisë. Ai është mekanika mjaft i saktë, por jo dinamike, e njëjtë si tani. Mund ta shihni atë Nikolait? Izraeli atje poshtë në luginë pat ofruar të njëjtën sakrificë duke bërë të njëjtat gjëra, por vetëm e kishte shenjë shoqëruese. Vetëm një kishte Perëndinë në mes tyre. Formë e cila nuk do të çojë askund. Ajo nuk mund të marrë vendin e manifestimit të Shpirtit. Kjo është ajo që ndodhi në Nikejë. Ata patën sukses në mësimin e Balaamit, jo doktrinën e Zotit. Ata ranë, ata u bënë njerëz të vdekur.

Pasi viktimë ishte sjellë, Balaami ishte gati të profetizojnë. Por Perëndia lidhi gjuhën e tij dhe ai nuk ishte në gjendje të mallkojë. Ai i bekoj.

Balaku ishte shumë i zemëruar, por profecia e Balaamit nuk mund të bëjë asgjë. Ajo ishte thënë nëpërmjet Frymës së Shenjtë. Kështu Balaku i tha Balaamit për të shkuar poshtë në luginë dhe do të shikojmë në pjesët e tyre prapa për të parë nëse mund të ketë një mënyrë në të cilën ata mund të mallkohen. Taktikat e përdorura nga Balaku janë të njëjtat taktika që përdorin sot. Emërtimi i madh pakëson grupe të vogla, dhe çdo gjë që ju të gjeni veten në mesin e tyre për të krijuar një skandal që ata të kenë publikuar dhe shpërndarë. Nëse jetesës moderne që është në mëkat, për mënyrën se si askush nuk thotë gjë, por le të një prej rënies është zgjedhur në telashe dhe të gjitha gazetatat të tokës në të gjithë vendin do të shkruajnë. Po, Izraeli kishte mbrapa (trupit) pjesëve të saj. Ata kishin anën e tyre që nuk ishte e lavdërueshme, por pavarësisht nga të metat e tyre, sipas planit të Perëndisë që punon me anë të zgjedhjeve, me anë të hirit dhe jo me anë të veprave, ata kishin rretë ditën dhe natën shtyllën prej zjari, kishte hedhur gurë, gjarpërin prej bronzi dhe shenja dhe mrekulli. Ata u ratifikuan - jo në veten e tij, por në Perëndinë.

Perëndia nuk kishte asnjë respekt për ata Nikolaitëve me PHD së tyre, DLL'S dhe D.D. - së dhe të gjitha organizatave të tyre të bukura dhe më e mirë që si njerëz mund të mburremi; por ai kishte respekt ndaj Izraelit, sepse ata kishin Fjalën e përligjur në mesin e tyre. Izraeli sigurisht nuk duket shumë i rafinuar vetëm pse vijnë nga Egjipti, por ata ishin një popull i bekuar. E gjithë kjo është e njohur në më shumë se 300 vjet më parë. Ishte të bien tufë, të kujdeset për fushat dhe skllavërisë nga frika e

Duke mbyllur Biblën, e vënë atë shkurtimisht në mendime dhe u luta. Unë ende nuk kanë një përgjigje. Unë edhe një herë e hapa Biblën, por nuk lexohet asgja. Papritmas era shpërtheu përsëri në dhomë dhe u kthyen sërish faqen në Hebr. gjashtë dhe mbeti aty pasi era pushoi. Përsëri, Unë një herë kam lexuar këto fjalë, dhe kur unë e bëra atë më pas në dhomë e pashë Frymën e Perëndisë, një vizion. Në vizionin e pashë një njeri i veshur me të bardhë të kulluar që shkuan për të lëvruar në fushë dhe grurë të mbjell. Ishte një ditë të qartë, dhe mbjellja është bërë në mëngjes. Por natën vonë pasi mbjellësi në të bardhë kishte shkuar, një njeri në të zezë dhe të fshehtë të mbjell farën tjetër në mes asaj që kishte mbjellë njeriu në të bardhë. Ditët kalonin - dielli dhe shiu i bekuar binte në tokë, dhe një ditë u shfaq gruri. Sa e mrekullueshme ishte. Por një ditë më vonë u shfaq edhe egjra.

Gruri dhe egjra janë rritur së bashku. Ata hëngrën të njëjtën ushqim nga i njëjta tokë. Pinë në të njëjtin diell dhe shi.

Pastaj një ditë qiejt u kthyen në bronz, dhe të gjitha bimët filluan të thahet dhe vdesin. Kam dëgjuar se gruri ngrenë kokat e tyre dhe e thërrasin Perëndisë për shi. Llull u ngrit edhe zërin dhe iu lut për shi. Atëherë qiejt u errën dhe shiu erdhi, dhe përsëri lagi grurin, tani plot fuqi, ngriti zërin dhe thirri në admirim: "Faleminderit Zotit!" Dhe për habinë time, kam dëgjuar se egjrat u ringjallën gjithashtu duket dhe thotë: "Hallelujah!"

Atëherë e kuptova të vërtetën e takimit të kampit dhe vizionin. Shëmbëlltyra e mbjellësit dhe Fara, kapitullin e gjashtë të Hebrenjve, dhe me sa duket në manifestimin e dhuratave shpirtërore në një audiencë të përzier - të gjithë u bë e qartë mrekullisht. Mbjellësi në të bardhë ishte Zoti. Mbjellësi në zi ishte qendërmbrojtës. Ara është bota. Fara ishin njerëz, të zgjedhurit dhe të kalburit. Të dy hëngrën të njëjtën ushqim, ujë dhe kohë e mirë. Të dy ishin duke u lutur. Të dyja morrën ndihmë nga Perëndia, sepse ai u jep prej diellit të Tij dhe bie shi mbi të mirën dhe të keqen. Dhe, edhe pse ata të dy kishin të njëjtin bekim të madh dhe të dy kishin të njëjtat manifestime të mrekullueshme, nuk kishte ende një ndryshim i madh te ta, ishin të farës së NDRYSHME.

Ka pasur edhe një përgjigje ndaj Mateu. 7, 21 - 23:

"Jo çdo njeri që më thotë: 'Zot, Zot!' do të hyjë në mbretërinë e qiejve, por ai që bën vullnetin e Atit tim që është në qiej. Shumë do të më thonë atë ditë: 'O Zot, Zot, a nuk profetizua në emrin tënd, në emri tuaj i dëbuam demonët e në emrin tënd bërë shumë vepra të fuqishme?' Atëherë unë do t'u sqaroj atyre: 'Unë kurrë nuk ju kam njohur. Largohuni nga unë, ju që bëtë paudhësi!'"

Jezusi nuk e mohon se kanë bërë vepra të fuqishme se vetëm me Frymë e Shenjtë mund të arrihen këto gjëra. Por kjo është mohuar se i kishte

njohur. Këto nuk janë kthyer mëkatit të vjetër. Këto ishin të mbrapshtë, të kalbur. Këta janë pasardhësit e Satanit.

Dhe kjo është ajo. Ju nuk mund të pretendojëni se shfaqja e dëshmisë së Frymës së lindjes, të mbushur me Frymën. Jo, jo në të gjitha. Unë do të pranoj se manifestimin e vërtetë të dëshmisë së Frymës së Shenjtë që e bën vepra e fuqishme, por kjo nuk do të thotë se individit është i mbushur me Frymën, edhe nëse individit kishte një bollëk të këtyre manifestimeve.

Sot prova e marrë në Frymën e Shenjtë është pikërisht e njëjtë si ajo që ishte kthyer në ditën e Zotit tonë. Për të marrë fjalën e së vërtetës për ditën në të cilën jetoni. Jezusi kurrë nuk e theksoi rëndësinë e Veprave si e theksoi rëndësinë e Fjalës. Ai e dinte se në qoftë se njerëzit kanë fjalët, veprat do ti ndiqni. Është Bibla.

Atëherë Jezusi e dinte se do të ishte një largim i tmerrshëm nga Fjala e epokës Pergamon që atëherë ishte ende për dyqind vjet nga vizioni në Patmos. Ai e dinte se kjo do të çojë në heqjen për të shkuar në epokat e errëta. Ai e dinte se mënyra kur ky njeri u nis fillimisht nga Perëndia ishte i pari duke e lënë Fjalën. Nëse ju e keni lënë Fjalën, ju keni lënë Perëndinë. Prandaj, ai përfaqëson kishën në Pergam, dhe në fakt të gjitha kishat e të gjitha epokave, "Unë jam Fjala. Nëse ju doni Hyjshmërinë në mes tyre, atëherë dëshironi të mirëpritni për të marrë Fjalën. Mos le kurrë askënd ose merr asgjë në mes jush dhe këto Fjalë. Ajo që unë jam i jap (Fjala) është një zbulues për mua. Unë jam Fjala. Mos harroni!"

Kjo është gjë. Nëse nuk është në Fjalë, që ju nuk mund të merrni. Prandaj, ne nuk mund të kërkojmë, nëse nuk është në Fjalën, dhe ne nuk mund të kërkojmë ose të pyesni nëse kjo është në emrin e Tij. Kjo është edhe një herë. Jezusi (Emri) është FJALA (do). Ju nuk mund të ndajëni Fjalën e Perëndisë. Ata janë një.

Pyes veten nëse jemi mjaftueshëm të impresionuar me Fjalën në mes të tyre? Më lejoni të shpreh një ide këtu. Si mund të lutemi? Ne lutemi në emër të Jezuit, apo jo? Çdo lutje është në Emrin e Tij, ose nuk ka përgjigje.

Për ne në 1 Gjoni 5, 14, tha:

"Kjo është siguria që kemi përpara tij: nëse kërkojmë diçka sipas vullnetit të tij, ai na dëgjon. Dhe nëse dimë se ai dëgjon çdo gjë që ju keni kërkuar, ne e dimë se ne kemi atë që kemi nga Ai në kërkim të tij."

Tani ne pyesim: "Cili është vullneti i Perëndisë?" Ka vetëm një mënyrë për të njohur vullnetin e tij, dhe kjo është me anë të Fjalës së Perëndisë.

Lam 3, 37:

"Kush tha diçka ka ndodhur? Në qoftë se Zoti ju ka urdhëruar?"

Pra, kjo është Fjala, e cila ka lënë pas të shtypurit, një pjesë e Tij, kur ju të pranoni atë me anë të besimit në jetën e mbushur me Shpirt. Ai tha se

shkoi te profeti mercenar i quajtur Balaami dhe i kërkoi atij që të ndërmjetësojë mes tij dhe Zotit, dhe iu lut Zotit për të mallkuar Izraelin dhe gjymtuar ata. Pastaj Balaami, për shkak se ai ishte i etur për të marrë pjesë në çështjet politike dhe të bëhet një njeri i madh, ai ishte i lumtur për ta bërë këtë. Por, duke parë se qasja në dhe nuk do të dëgjohet nga Perëndia për të marrë njerëzit të jenë të mallkuar, sepse ai nuk mundi ta bëjë këtë, ai shkoi për të kërkuar Perëndinë nëse do të marrë lejen e tij për t'u larguar. Pra, nuk është se vetëm si Nikolaitëve që kemi me ne sot? Ata mallkojnë të gjithë ata që nuk duan të shkojnë në rrugën e tyre.

Kur Balaami e pyeti Perëndinë për leje për të shkuar, Perëndia e kishte kthyer atë poshtë. Oh, se sa ishte lënduar! Por Balaku këmbënguli duke premtuar atij shpërblime edhe më të mëdha dhe nder. Kështu Balaami shkoi përsëri tek Perëndia. Pra, një përgjigje nga Perëndia duhet të ketë qenë e mjaftueshme. A nuk arbitraronte Balaamin. Kur Perëndia pa kokëfortësinë e tij, ai i tha atij që të ngrihet dhe të lënë. Ai duhet të kuptojnë se kjo nuk është thjesht vullneti i lejueshëm i Perëndisë dhe se ata nuk mund të mallkojnë, ai shkoi njëzet herë dhe u përpoq njëzet herë. Si janë njerëz si Balaamit sot! Ata besojnë në tre perëndi, u pagëzuan në tre tituj në vend të emrit, por Perëndia do të dërgojë Frymën mbi ta, si i dërgoi disa prej tyre Balaamit dhe ata do të vazhdojnë të besojnë se ata janë mjaft të saktë, por këtu ata janë në të vërtetë të përsosur si bileamist. Ju shikoni, mësimin e Balaamit. Shkoni përpara pavarësisht. Keni sukses në rrugën tuaj. Ata thonë: "E pra, Perëndia na ka bekuar. Ai duhet të jetë në rregull." Unë e di se ju jeni të bekuar. Unë nuk e mohoj atë. Por kjo është e njëjta rrugë organizative që Balaami shkoi. Kjo është një sfidë e Fjalës së Perëndisë. Ky është mësim i rremë.

Kështu Balaami shkoi egërsisht poshtë rrugës deri sa ai nuk mund të qëndrojë në rrugën e një engjëlli nga Perëndia. Por ai profet (peshkop, kardinal, kryetar, president dhe mbikëqyrës e përgjithshme) ishin aq të verbër për gjërat shpirtërore nga mendimi i nderit dhe lavdisë dhe parave sa ato nuk mund të shohin një engjëll në këmbë me shpatë të zhveshur. Ai qëndroi atje për të parandaluar profetin e çmendur. Mali ka parë një gomar që i mundon prej vitesh në një tjetër deri në fund, ai e shtypi këmbën e Balaamit kundër një guri në mur. Gomari ndaloi dhe refuzoi të shkojë më tej. Ai nuk mund të. Kështu Balaami u hodh e trupi i tij dhe filluan ta rrahin atë. Pastaj gomari pat për të folur me Balaamin. Perëndia le që gomari të flasë në gjuhën. Se gomari nuk ishte hibrid, ishte fara origjinale. Ai tha se profet është i verbuar: "A nuk jam vallë gomarica me të dhe nuk kam unë me besnikëri që të mbante?" Balaami iu përgjigj: "Po, po, ju jeni as deri tani të bëhet më besnikëri. Dhe në qoftë se unë nuk mund të kandidojë, unë do të të vras... Vau! Çfarë është kjo, duke folur me një gomar? Kjo është e çuditshme, mendova se dëgjova gomarin për të folur, dhe unë u përgjigj për këtë."

mund të falin mëkatet mbi rrëfimin e këtyre mëkateve. Kjo nuk ka qenë e vërtetë. Në shekullin e dytë filloi të pagëzojë fëmijët. Në fakt, ata kishin kryer pagëzimin e rinovimit. Nuk është çudi që njerëzit janë të hutuar tani. Nëse do të ishin të hutuar kaq, tani, disa 2000 vjet më parë nga të vërtetat origjinale në gjendje më të dëshpëruar.

Oh, Kisha e Perëndisë, ka vetëm një shpresë. Kthehu mbrapa në Fjalë dhe të qëndrojnë me të.

DOKTRINA BILEAME

Zbulesa. 2, 14:

"Ju keni disa që mbajnë mësimin e Balaamit, i cili mësoi Balakun t'u vërë një gurë pengese përpara bijve të Izraelit, dhe ata hëngrën gjëra të flijjuara idhujve."

Pra, ju thjesht nuk mund të keni një strukturë të Nikolaitëve në kishë dhe gjithashtu nuk të le këtë doktrinë tjetër. Ju shikoni, nëse ju hiqni Fjalën e Perëndisë dhe lëvizjen e Shpirtit, si një mënyrë për të festuar (ata që më adhurojnë Mua do të më përlëvdojnë në frymë dhe në të vërtetën), atëherë ju do të duhet të zëvendësojëni, një zëvendësim që do të thotë bileamizam.

Nëse duam të kuptojmë se çfarë ka në mësimin e Balaamit në kishën e Dhiatës së Re, ne kemi nevojë për të shkuar mbrapa dhe të shohim se çfarë ajo ishte në kishën e Dhiatës së Vjetër dhe të aplikojnë atë në atë moshë të tretë dhe pastaj të sjellë në të tashmen.

Historia është në numër, nga 22 në 25 kapituj. Pra, ne e dimë se Izraeli ishte populli i zgjedhur i Perëndisë. Ata ishin Pentekostalët e ditës së tyre. Ata u strehuan në gjak, ata të gjithë u pagëzuan në Detin e Kuq dhe këta u drejtuan nga ujërat kënduar në Frymë dhe vallëzimi nën energjinë e Frymës së Shenjtë, ndërsa Miriam, profetesa, kishte luajtur me daullen e saj. E pra, pas një kohe të caktuar të udhëtimit këta bijtë e Izraelit erdhën te Moabiti. Ju kujtohet kush ishte Moabi. Ai ishte një nga shumë prej bijve me një nga bijat e tij, dhe Lotin, një pjesë e tij, ishte nipi i Abrahamit, kështu që Izraeli dhe Moabi ishin të lidhur. Unë dua të shoh. Moabitët e dinin të vërtetën, ata jetuan me të apo jo.

Kështu Izraeli erdhi në kufijtë e Moabit dhe i dërgoi lajmëtarë mbretit duke thënë: "Ne jemi vëllezër. Le të shkojnë nëpër vendin tuaj. Nëse njerëzit tanë ose kafshët tona hanin ose pinin, ne do të paguajmë për të." Por Balaku ishte shumë i mërëzitur. Kreu i këtij grupi i Nikolaitëve nuk ishte i gatshëm të largohet nga kisha me anë shenjash e mrekullish të saj dhe manifestimet e ndryshme të Shpirtit të Shenjtë, me fytyrat e tyre të cilat u shquan në lavdinë e Perëndisë. Ajo ishte shumë e rrezikshme për shkak se ajo mund të humbasë disa nga turma e tij. Kështu Balaku nuk lejoi Izraelin që të kalojë përmes. Në fakt, frika e tij prej tyre ishte aq i madh sa ai

Fjala e Tij është jeta. Gjoni 6, 63b. Por kjo është pikërisht ajo që ai është: Gjoni 14, 6:

"Unë jam Udhë, e Vërteta dhe Jeta."

Roma. 8, 9b:

"Nëse ndokush nuk e ka Shpirtin e Krishtit, ai nuk i përket Atij."

Kjo është ajo gjë, Ai është Shpirti dhe Ai është Jeta. Kjo është pikërisht ajo që fjala është, kjo është pikërisht ajo që Jezusi është. Ai është Fjala. Pra, kur Fryma u lind, Fryma e mbush njeriun në besim kur merr atë Fjalën në zemrën tënde dhe e vënë atë në buzët e saj, por është e njëjta si në qoftë se duke folur Hyjnisë. Çdo mal ka për të shkuar. Satani nuk mund të qëndrojë kundër këtij njeriu.

Se mënyra e kishës atje në atë epokën e tretë mbante vetëm zbulesën e Fjalës për ato që jetojnë në mes tyre, fuqia e Perëndisë nuk do të kishte shuar si ajo e venitur në epokat e errëta. Dhe vetëm sot, kur kthehemi te kisha në Fjalën e besimit, ne mund të themi pa asnjë dyshim se lavdia e Perëndisë dhe veprave të mrekullueshme të Perëndisë edhe një herë do të jetë në mes të tij.

Unë kam qenë një natë kur unë i kërkoja Zotit Frymën e Shenjtë më tha për të marrë stilolapsin dhe të shkruaj. Si mora një stilolaps për të shkruar, Shpirti i Tij më dha një mesazh për kishën. Dua të sjell atë ty... Ajo ka të bëjë me Fjalën dhe nusen.

"Ja se çfarë unë jam duke u përpjekur për të thënë. Ligji i riprodhimit është se çdo specie sjell në llojin e vet, vetëm në bazë të Zanafilës. 1, 11: 'Pastaj Perëndia tha: 'Të mbijë toka dhe pasardhësit e barit dhe pemëve të frytshëm secila, sipas llojit të tyre, në tokë të japë fryt ajo mbart farën e vet. Unë do të doja që.' Cila është jeta nëse Zoti ishte në farë, shkon në fabrikë dhe kështu tutje. I njëjti ligj vlen për kishën sot. Ajo që filloi si një kishë farë do të dalë dhe të jetë si farës origjinale për shkak se ajo është e njëjtë fara. Në këto ditë të fundit Nusja Kisha e vërtetë (fara e Krishtit) do të vijë në gur kurore, dhe ajo do të jetë kisha super, një garë super, si ajo afër Atij. Ata që janë në të nuses do të jetë aq shumë si Ai që ato që do të jenë edhe në imazhin e Tij shumë. Është për t'u bashkuar me Të. Ata do të jenë një. Ajo do të jetë vetëm një manifestim i Fjalës së Perëndisë. Prerja nuk mund të prodhojë këtë (farë e gabuar). Ata do të prodhojnë besimet e tyre kishtarë dhe dogmat e saj të përzier me Fjalën. Ky hibridizim sjell një produkt hibrid."

I pari është i biri (Adami) ishte folur Fjala është farë e Perëndisë. Atij i është dhënë një nuse për tu riprodhuar. Kjo është arsyeja pse atij iu dha një nuse për tu riprodhuar, për të sjellë një tjetër bir i Perëndisë. Por ajo ra. Pala është hibridizimi. Ka shkaktuar atë për të vdekur."

Së dyti është Biri (Jezusi), Perëndia ka folur edhe Fara-Fjala, i jepet

nuses si ajo që i është dhënë Adamit. Por, para se ai të mund të martohej me të, edhe ajo ra. Ajo, si gruaja e Adamit, të vënë në provë nëse besoni Fjalën e Perëndisë dhe të jetojnë, ose kanë dyshim në Fjalën dhe vdesin. Ajo dyshonte. Ajo u largua nga Fjala. Ajo vdiq.

Nga një grup i vogël do të jetë fara e vërtetë e Fjalës së Perëndisë që është Krishti i pranishëm dhe nusja e dashur. Ajo është një e virgjër e Fjalës së Tij. Ajo është e virgjër për shkak se ajo nuk e di se nga njeriu i ka bërë besimet e kishës apo dogmat. Anëtarët dhe anëtarët e nuses do të përmbushen me të gjitha ato që Perëndia ka premtuar se do të shfaqet në virgjëreshën.

Virgjëresha Marija, fjala e premtimit. Por kjo është fjala e premtimit është Ai që donte të manifestohet. Zoti është manifestuar. Ai vetë nuk ishte duke vepruar në atë kohë dhe përmbushi Fjalën e Tij të premtimit në virgjëreshën. Engjëlli ishte ai i cili solli mesazhin e saj. Por mesazhi i engjijve ishte Fjala e Perëndisë. Dalja. 9, 6. Ai është në atë kohë ku kryen të gjitha gjërat që janë shkruar në lidhje me atë sepse ajo pranohet Fjala e tij për të.

Anëtarët e nuses të virgjër do të të duan dhe do të kenë potencialet e tij sepse ai është kreu i tyre dhe vetëm Atij i takon të gjithë pushteti. Ata janë të bindur ndaj Tij si gjymtyrët e trupit tonë që i binden kokës.

Njoftim me harmoninë e Atit dhe të Birit. Jezusi nuk bëri asgjë derisa Ati nuk i ka treguar. Gjoni 5, 19. Ky fond tashmë duhet të ekzistojë mes dhëndrit dhe nuses së tij. Ai tregon asaj fjalën e tij të jetës. Ajo i merr ato. Unë nuk kisha dyshime. Prandaj, asgjë nuk mund të ju ketë lënduar, madje as vdekja. Sepse, në qoftë se fara është mbjellë, uji do ta rrisë përsëri. Ja sekreti i kësaj. Ajo është nusja (siç ishte në Marinë). Nusja e ka mendjen e Krishtit, sepse ajo e di se çfarë ai do që të bëhet me Fjalën. Ajo kryen komandën e Fjalës në emrin e Tij, sepse ajo tha 'kështu thotë Zoti'. Atëherë fjala është gjallëruar nga Shpirti. Si një farë që ka qenë mbjellë dhe vaditur vjen puna e të korrave të plotë, duke shërbyer qëllimit të tij.

Këto e përbëjnë nusja dhe vetëm vullneti i tij. Askush nuk mund të bëjë që ju të bëni ndryshe. Ata kanë 'kështu thotë Zoti'. Ata e dinë se ajo duhet të jetë Perëndi në ata që i bën veprat e që zbaton urdhërat e Tij. Ai nuk ka përfunduar të gjithë punën tuaj gjatë shërbimit në tokë kështu që tani ai punon në dhe nëpërmjet nuses. Ajo e di këtë, sepse nuk ishte koha për të që të bëjë disa gjëra që ju duhet të bëni tani. Por ai tani do të përmbushë këtë përmes Nuses e punës që ka mbetur për këtë kohë të caktuar.

Le të ndalet tani si Josiu dhe Kalebi. Toka jonë e premtuar po vjen në pamje si ata që erdhën. Jozueu, pra, do të thotë 'Jehova-Shpëtimtar' dhe përfaqëson fundin e kohës zile për të marrë kishën si Pali që erdhi si lider origjinal. Kalebi përfaqëson ata që qëndruan e vërtetën me Jozueun. Mbani mend, Perëndia kishte filluar Izraelin si virgjëreshë me Fjalën e Tij. Por ata

prifti kishte për të thënë dhe të bëjë atë që ai u tha atyre. Ata i bënë thirrje Perëndinë dhe Fjalën e Tij të shenjtë. Ata morën përsipër mendjet dhe jetën e njerëzve dhe këto janë bërë me njerëzit si një priftëri despotike.

Pra, nëse ju doni prova se Kisha Katolike kërkon jetën dhe mendjet e njerëzve vetëm të dëgjojnë për dekretit të Teodosit X. Dekreti i parë i Teodosit.

Ky dekret u publikua menjëherë pasi ajo u pagëzua për herë të parë në Kishën romake. "Dëshira e, tre perandorëve që subjektet tona lëkundur përmbahen fenë të cilën ai e mësoi Romakëve Shën Pjetrit, i cili është ruajtur me besnikëri nga tradita dhe tani është rrëfyer nga Papa në Romë, dhe Pjetri, peshkopi i Aleksandrisë, një njeri i shenjtërisë apostolike dhe institucionin e Apostujve dhe doktrinën ungjijve; le të besojmë në një Hyjninë e Atit, Birit dhe Shpirtit të Shenjtë, të madhërisë së barabartë në trinisë së shenjtë. Unë urdhëroj që pasuesit e kësaj feje janë quajtur të krishterë katolikë, ithtarë të pamenda e feve të tjera i quajnë heretikë të turpshme, dhe ndalojnë takimet e tyre të fshehta për të pretenduar në emër të kishave. Me dënimin e drejtësisë hyjnore, ata duhet të presin dënimin e rëndë të cilën autoriteti ynë, të udhëhequr me diturinë qiellore, e konsideron të përshtatshme për të imponuar..."

Pesëmbëdhjetë ligjet penale të cilat kjo makinë i ka lëshuar në sa më shumë vite, të privuar njerëzit e të gjitha drejtimeve evangjeliste për të praktikuar fenë e tyre, përjashtuar ata nga të gjitha shërbimet qytetare, dhe kërcënim i gjobave monetare, konfiskimi, mërgim, dhe madje në disa raste, vdekja.

Ju e dini se çfarë ajo bën? Ne tani të shkojnë pikërisht në këtë mënyrë.

Kisha Katolike Romake quan veten kisha nënë. Ajo quhet kisha e parë apo origjinale. Kjo është absolutisht e saktë. Ajo ishte Kisha e parë e Romës që do të kthehet për mëkatin e vjetër dhe shkoj në mëkat. Ajo ishte e para që do të organizohet. Nuk janë veprat Nëna dhe pastaj doktrina Nikolaitanizme. Askush nuk e mbron se ajo është një nënë. Ajo është një nënë dhe lindi një vajzë. Pra, nga e bija e gruas. Një grua e veshur në të kuqe të ulet në shtatë kodrat e Romës. Ajo është një prostitutë dhe ka adoptuar një vajzë. Këto bija janë kishat protestante që kishin dalë nga ajo dhe pastaj u kthye drejt përsëri në organizimin dhe Nikolaitanisëm. Kjo nënë-bijë kisha e quajtur lavire. Kjo është një grua që ka qenë e pabesë me betimet e tyre të dasmës. Ajo ishte e martuar me Zotin dhe pastaj të shkojnë në kurvëri dhe kurvëria është në vajzat e tyre të adoptuara të cilët janë vetëm si ajo. Kjo nënë e bijë kombinim është anti-Fjala, anti-Shpirti dhe rrjedhimisht anti-Krisht. Po, Satani.

Pra, para se të shkoj shumë larg, unë dua të përmend se këto peshkopët e hershme kishin menduar se ata ishin mbi Fjalën. Ata thanë se njerëzit

politika pagane që Roma bëri atë që është baza e suksesit të saj? Ajo është një "të përbashkët, por vendosi". Kjo ishte fara e Romës - përça dhe sundo. Dhëmbët e saj prej hekuri grisin dhe e hëngrën kundërshtarin. Ai të cilin ajo grisi dhe e hëngri nuk mund të rritet përsëri si kur ajo shkatërroi Karthagenën dhe spërkatën kripë mbi të. Kjo është kur ajo u ngrit si kisha e rreme, ka mbetur e njëjtë farë hekuri dhe politika e saj ka mbetur e njëjtë - përça dhe sundo. Kjo është Nikolaitanizmi dhe Perëndia e urren atë.

Kështu, ajo është e njohur me faktin historik se kur ky gabim hyri në kishë, njerëzit filluan të konkurrojnë për shërbimin e peshkopit me rezultat se ky pozicion është dhënë për më të arsimuarit dhe materialisht me mendje dhe njerëz të orientuar politikisht. Njohurve njerëzore dhe programe filloi të marrë përsipër vendin e urtisë Hyjnore dhe Fryma e Shenjtë nuk është operuar. Kjo ishte me të vërtetë një e keqe e tragjike, sepse peshkopët filluan të thonë se nuk është më e nevojshme një karakter transparent krishterë me predikimin e Fjalës, nuk është për të shërbyer në ceremoni në kishë, sepse ata ishin elemente të rëndësishme të ceremonisë. Kjo e lejoi njerëzit e këqij (mashtues) për të grisur e ndarë kopenë.

Doktrina e peshkopit kthim prapa të njeriut në një vend nuk është dhënë në Shkrimin e Shenjtë, hapi tjetër është për ndarjen e titujve të vlerësohet që u rrit në një hierarki fetare; sepse së shpejti ka qenë kryepeshkopët mbi peshkopët dhe kardinalët mbi kryepeshkopët dhe nga koha e Bonifaceut i treti mbi të gjitha, ishte Papa, Papa.

Çfarë doktrinë e Nikolaitëve dhe shkrirje e krishterimit babilonizman, rezultatet duhej të jenë ajo që Ezekieli pa në Sec. 8, 10:

"Fshihej dhe dukej dhe ja, të gjitha llojet e formave të urryera të zvarranikëve dhe të kafshëve - tërë idhujt e shtëpisë së Izraelit të riprodhuara mbi mur rreth e qark."

Zbulesa. 18, 2:

"Ai bërtiti me forcë dhe me zë të madh, duke thënë: 'Ra, ra Babiloni i madh, dhe u bë vendbanimi i demonëve dhe streha e çdo fryme të ndyrë, dhe streha e çdo shpendi të ndyrë; sepse vera e zemërimit të kurvërimit të saj do ti ketë pirë të gjitha kombet.'"

Pra, kjo është doktrina e Nikolaitëve, ky rregull, i cili u ngrit në kishë, shumë njerëz nuk janë duke marrë së bashku edhe për shkak se ato mund të lexojnë letrën rastësishëm apo ose në Fjalën e shkruar nga ndonjë person që mban Perëndinë. Pra, çfarë ka bërë kisha? Jashtëligjshme mësuesit dogjën fletushkat e drejta. Ata thanë: "Ai merr një arsim të veçantë për të lexuar dhe për të kuptuar Fjalën. Pse edhe Pjetri tha se shumë gjëra Pali që shkroi ishin më të vështirë për t'u kuptuar." Heqja fjalën e popullit, shumë shpejt u bë që njerëzit dëgjojnë vetëm atë që

donin diçka të ndryshme. Kështu që ajo donte një kishë në ditën e fundit. Vini re se Zoti nuk e ka ngritur Izraelin, ose le të shkojë te toka e Premtuar derisa ajo ishte vetë periudha e tij e caktuar e kohës. Kështu, njerëzit mund të kenë të bëjnë presion mbi Jozueun, dhe tha: 'Toka është e jona, le të shkojë dhe le të marrë atë. Joshua, ju jeni nga fillimi, ju duhet të keni humbur misionin tuaj, ju nuk keni fuqinë që keni pasur më parë. Para se të dëgjojmë nga Perëndia dhe e di vullnetin e Perëndisë dhe ka vepruar shpejt. Diçka për ju është e gabuar'. Por Jozueu ishte një profet i dërguar Zoti dhe ai i dinte premtimet e Perëndisë, dhe ishte duke pritur për ta. Ai ka pritur një vendim të veçantë nga Perëndia dhe kur erdhi koha për të filluar, Perëndia në duart e Jozueut ka vënë një shumë të udhëheqjes, sepse ai qëndroi me Fjalën. Perëndia pati besim te Jozueu, por jo edhe te të tjerët. Kështu, ajo do të përsëritet në këtë drejtim këto ditë. I njëjti problem, të njëjtat presione.

Merrni shembull që ne e shohim te Moisiu. Ky është një i fuqishëm, profet i vajosuri i Perëndisë që kishte një lindje të pazakontë, i lindur në kohën e duhur për çlirimin e pasardhësve të Abrahamit nga Egjipti. Ai nuk ka qëndruar në Egjipt për të diskutuar me ta Shkrimin as ishte i mërzhitur rreth priftit. Ai shkoi në shkretëtirë derisa njerëzit nuk ishin të gatshëm për të marrë Fjalën. Zoti thirri Moisiun në shkretëtirë. Duke pritur ka pasur në dorë Moisiun, por për shkak të njerëzve që nuk ishin të gatshëm për të marrë. Ai mendonte se njerëzit do të kuptojnë, por ata nuk e bënë.

Pastaj nuk është Elia, të cilit i vijën Fjalët e Zotit. Kur mbaroi predikimin e së vërtetës dhe se grupi atje që është paraardhës i Jezabelit Amerikan, ajo nuk do të marrë fjalën, Perëndia e quajti atë të dilte nga fusha dhe i dërgoi atij brezin për refuzimin profetin dhe mesazhin që Perëndia i ka dhënë. Perëndia e çoi atë në shkretëtirë. Ata që u përpoqën për ta bindur atë për të bërë këtë, ata vdiqën. Por Perëndia i dha vizionin e tij besnik profetit. Ai erdhi i fshehur dhe u kthye në fjalën e Izraelit.

Pastaj erdhi Gjon Pagëzori, paraardhës besnik i Krishtit, profet i fuqishëm për kohën e tij. Ai nuk ka shkuar në shkollë e as babai i tij në shkollën e farisenjve - ai nuk ka shkuar në ndonjë emërtim, por në të egra, të ftuar atje nga Perëndia. Ai ka mbetur atje deri sa Zoti nuk ka dërguar mesazhin, duke qarë, 'Mesia është afër!'

Merrni ketu tani paralajmërimin nga Shkrimi. A nuk është në ditët e Moisiut, të cilin Zoti e ka konfirmuar Korahu u çua nga profeti fortë? Ai diskuton me Moisiun dhe pohoi të ketë vetëm sa më shumë nga Perëndia për të udhëhequr njerëzit dhe që të tjerët të përbashkët bëjnë zbulesën hyjnore dhe Moisiun. Ai mohoi autoritetin e Moisiut. Pra, njerëzit atje, pasi kanë dëgjuar fjalën e vërtetë dhe ishin të njohur edhe me faktin se ajo është konfirmuar nga një profet i vërtetë i Perëndisë, unë them se këta njerëz ranë për shkak të Koreut dhe kundërshtimit të tij. Korahu nuk ishte

një profet biblik, por njerëzit në numër të madh, me udhëheqësit e tyre luftuan për të. Si si evangeluesve sot me vëçin e tyre të artë ishin intriga të Koreut. Ato duken të mira për njerëzit si Koreu që dukej mirë atëherë. Ata kanë gjak mbi ballin e tyre, vaj në duart e tyre dhe njerëz me shumë energji në skenë. Ato lejojnë gratë të jenë predikuesit, gratë të prein flokët, veshin pantallona dhe pantallona të shkurtra dhe duke anashkaluar Fjalën e Perëndisë për shkak të besimeve dhe dogmave të kishës tyre. Kjo tregon se si është lloji i farave aty. Por jo të gjithë njerëzit janë kundër Mojsiut dhe e lanë Fjalën e Perëndisë. Jo. Të përzgjedhur ndenjë tek ai. E njëjta gjë po ndodh edhe sot. Shumë prej tyre janë duke e lënë fjalën, por disa do të qëndrojnë me të. Por mos harroni shëmbëlltyrën e grurit dhe të egjërit. Rimëkëmburi duhet të jetë i lidhur në tufa për djegie. Këto kisha apostate janë të lidhura afër dhe më afër së bashku, të gatshme për zjarret e gjykimit të Perëndisë. Por Zoti do gruri që të korret.

Tani unë dua të jemi shumë të kujdesshëm këtu dhe shikoni këtë. Perëndia ka premtuar se në fund koha do të përmbushet Malakia 4. Ajo duhet të jetë për shkak se ajo është gjallëruar nga Fryma, Fjala e Perëndisë është parathënë nga profeti Malakia. Jezui iu drejtua. Ajo do të ishte vetëm para se Krishti të vjen për herë të dytë. Deri në kohën kur Jezusi të vijë i gjithë Shkrimi duhet të përmbushet. Se shërbimi Gjentil do të jetë në moshën e tij të fundit në kishë kur të vijë i dërguar i Malakias. Ajo do të jetë pikërisht me Fjalën. Ai do të marrë të gjithë Biblën nga Zanafilla te Zbulesa. Do të fillojë nga pasardhësit e gjarpërit kanë për të vazhduar të lajmërojnë shiun e fundit. Por kjo do të refuzohet nga prerja.

Ai do të duhet të refuzohet për shkak se ajo është një histori që përsëritet nga kohët e Ashabit. Historia e Izraelit në bazë të Ashabit që po ndodh këtu në Amerikë, ku profeti i Malakias shfaqet. Si Izraeli që doli nga Egjipti për të festuar lirinë, dëboi vendasit, ngriti kombin me udhëheqësit të madh si David etj. dhe pastaj të vënë në fronin e një prej Ashabit e Jezebelit pas tij për të drejtuar, kështu që ne e bëmë të njëjtën në Amerikë. Etërit tanë shkuan në këtë vend për të festuar dhe për të jetuar në liri. Dëbuan vendasit dhe ua morën vendin. Ngritja e burrave të fuqishëm si Uashington dhe Linkoln, por shpejt pas këta njerëz të mirë të ndjekin njerëz të tjerë të kalibrit të vogël në mënyrë që së shpejti në karrige presidenciale të vendoset një Ashabit me Jezebelin prapa tij për të drejtuar atë. Ajo është në kohë si kjo ku nuk duhet të jetë një i dërguar i Malakias. Pastaj me shiun e fundit do të vijë një përballje përfundimtare në malin Karmel. Shikoni këtë me kujdes tani për të parë atë në Fjalë. Gjoni ishte paraardhës i Malakias. 3. Ai mbolli shiun e parë dhe u refuzua nga ana e organizimit të kohës së tij. Jezusi erdhi, dhe kishte një përballje përfundimtare në Malin e Shpërfytyrimit. Një paraardhës i Krishtit do të mbjell për shiun e fundit. Jezusi do të jetë përballje përfundimtare mes besimeve dhe besimeve fetare, sepse ai do të vijë për të mbështetur

Peshkopi është një shërbim i njeriut. "Plaku" gjithmonë dhe gjithmonë do t'i referohemi thjesht për moshën kronologjike e një njeriu në Zotin. Ai është i madh, jo sepse ai është zgjedhur ose emëruar, etj., por për shkak se ai është i vjetër. Ai është më i pjekur, i trajnuar, jo një rishtar, të besueshme për shkak të përvojës dhe certifikatave afatgjata të përvojës së tyre të krishterë.

Por jo, peshkopët nuk mbetën të lidhur me letrat e Palit, por ata shkuan në rastin e Palit kur ai thirri pleqtë nga Efesi në Milet në Veprat 20. Në vargun 17 janë shtetet që u mbledhën "pleqtë", dhe pastaj në vargun 28 të quajtur mbikëqyrës (peshkopët). Një ashtuquajturat peshkopët (pa dyshim politike me mendje dhe të etur për pushtet) këmbënguli se Pali do të thotë se "mbikëqyrësit" ishin më shumë se pleqtë lokal të funksioneve zyrtare vetëm brenda kishës së tij. Për ta, peshkopi tashmë njërit prej tyre që ishte me autoritet të zgjeruar mbi shumë udhëheqës lokalë. Një koncept i tillë nuk ishte as Biblik, as historik, edhe pse njeriu i kalibrit të Polikarpit kishte mbështetur një organizatë të tillë.

Kështu, ajo që filloi si punë në kohën e parë është bërë një doktrinë e mirëfilltë, kështu është edhe sot. Peshkopët ende pretendojnë pushtetin për të qeverisur popullin dhe trajtimin e tyre si të duan duke i vënë ata në shërbim ku ai dëshiron. Kjo mohon udhëheqjen e Shpirtit të Shenjtë, i cili tha: "Veç në Palin dhe Barnabën për veprën për të cilën i kam thirrur". Ky është anti-Fjala dhe anti-Krisht.

Mateu. 20, 25 - 28:

"Por Jezusi i thirri pranë vetes dhe tha: 'Ju e dini se të parët e kombeve i sundojnë ato dhe të mëdhenjtë të sundojë mbi të ata nuk do të ndodhin midis jush; por ai që do të ishte më i madhi ndër ju le të jetë shërbëtori juaj; dhe kushdo prej jush dëshiron të jetë i pari të jetë skllavi yt, ashtu si Biri i njeriut nuk erdhi që t'i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë.'"

Mat. 23, 8 - 9:

"Ju mos lejoni t'ju quajnë rabbi, sepse vetëm njëri është Mësuesi juaj, kurse ju të gjithë jeni vëllezër. Dhe përmbi tokë mos thirrni askënd Atë, sepse keni vetëm një Atë - atë që është në qiell."

Për ta bërë këtë më të qartë, më lejoni të shpjegoj nikolaitanizmin në këtë mënyrë.

Mos harroni se në Zbulesa. 13, 3 thotë:

"Dhe pashë një nga krerët e saj si të plagosur për vdekje, por plaga e saj vdekjeprurëse do të shërohej dhe gjithë dheu u mrekullua pas bishës."

Pra, ne e dimë se kreu i therur pagan ishte Perandoria Romake, fuqia e madhe politike botërore. Kjo kokë u ngrit përsëri si "perandori romake katolike shpirtërore". Pra, e konsiderojnë këtë me kujdes. Çfarë është

mbretërve, priftërinjve për të sunduar Atala III, kur për arsye të njohura vetëm në sovranitetin e Perëndisë, e la mbretërinë e Romës. Julius Caesar pastaj mori dy mbretëriat fizike dhe shpirtërore, sepse ai u bë feja Papa Maximus Babilonian dhe për këtë arsye ishte prift - mbret. Këto janë Titulli që trashëgohej pas perandorëve deri në kohën e Maximus III i cili refuzoi atë. Sipas historisë Stevens, ishte atëherë se Papa e mori një Qeveri që është refuzuar sot në botë, ende Papa dhe ai është me të vërtetë Papa Maximus. Ai mban një kurorë e trefishtë dhe banon në Romë. Dhe në Zbulesa. 17 Perëndia nuk i referohet si froni i Satanit Pergam, madje thotë se Satanai banon atje. Jo, dhoma froni nuk është më në Pergam, por ajo është një SEKRET Babilonian. Kjo nuk është në Babiloni, por në mister Babilonik. Ajo ishte në qytet në shtatë kodra. Kreu i saj është antikrishti, sepse ai pati uzurpuar pozitën e Krishtit, i cili është ndërmjetësi i vetëm dhe i cili vetëm mund të falë mëkatet. Po, Papa Maximus është me ne sot.

DOKTRINA NIKOLAITE

Zbulesa. 2, 15:

"Pra, ju gjithashtu keni ata që mbajnë mësimin e Nikolaitëve, të cilën unë i urrej."

Ju do të mbani mend se kam vënë në Epoka e Efesit që fjala nikolait vjen nga dy fjalë greke që do të thotë u shfaq për të fituar dhe lao që do të thotë laikët. Nikolat do të thotë "për të pushtuar laikët". Pra, pse është kjo një gjë e tillë e tmerrshme? Është e tmerrshme, sepse Perëndia nuk e ka vendosur kishën e Tij në duart e një lidhësi të zgjedhur e cila lëviz me politikanët. Kjo është Kisha e Tij e vënë nën kujdesin e Perëndisë të caktuar, njerëzit Fryma e mbushur jetojnë Fjalën, të cilët udhëheqin popullin duke ushqyer atyre Fjalën. Ai nuk është duke i ndarë njerëzit në klasa në mënyrë që priftëria e shenjtë drejton turmën. Është e vërtetë se udhëheqja duhet të jetë e shenjtë, në anën tjetër të tillë duhet të jetë i gjithë komuniteti. Për më tepër, nuk ka asnjë vend në Bibël ku priftërinjtë ose ministrat ndërmjetësojnë midis Perëndisë dhe njerëzve, as a ka një vend ku ata janë të ndara në festimin e tyre të Zotit. Perëndia do që të gjithë ta duan dhe i shërbejnë Atij bashkë. Nikolaitanizmi shkatërron këto rregulla dhe në vend që ndan ministrat nga populli dhe i bën liderët e mjeshtërve të larta në vend të nëpunësve.

Pra, kjo doktrinë në fakt filloi si një vepër në moshën e parë. Duket se problemi qëndron në dy fjalë: 'pleq' (këshillit të pleqve) dhe "mbikëqyrësit" (peshkopët). Edhe pse Shkrimi tregon se në çdo kishë ka disa pleq, disa (Injaci në mesin e tyre) filloi të mësojë se ideja e peshkopit ishte dikush me një kampionat ose autoritet dhe kontroll mbi pleqtë.

Pra, e vërteta është se fjala "kryesore" do të thotë një person, ndërsa fjala "peshkop" nënkupton shërbimin e të njëjtit njeri. Njeriu i madh.

Fjalën e Tij dhe për të marrë nusen e tij në gëzim. Shkëmbim i parë final ishte më keq; tjetri ishte një mal i Shpërhytyrimit, dhe e treta do të jetë mali Sion.

Sjellja e pazakontë e Moisiut, Elias dhe Gjonit i cili u tërhoq nga njerëzit në izolim lënë shumë të hutuar. Ata nuk e kuptuan se kjo ishte për shkak se mesazhet e tyre u fshinë. Por fara është mbjellë, ëndërimi ka përfunduar. Tani vjen gjykata. Ata kanë shërbyer qëllimeve të tyre si një shenjë për njerëzit, kështu që ajo ishte duke ndjekur gjykatësin.

Unë besoj se në bazë të Zbulesës. 13, 16 që nusja do të ketë për të ndaluar predikimin për shkak se ajo kërkon vulën e bishës në dorë apo të ballit në mënyrë që ti jepet leje për të predikuar. Prerje do të marrë vulën, ose do të jetë e detyruar të mos predikuar. Pastaj Qengji do të vijë për nusen e tij dhe të dënojë lavren e madhe.

Mbaj mend që Moisiu ka lindur për një punë të caktuar, por ai nuk mund të bëjë punë derisa ai ka marrë dhuratat që do të lejojnë atë për të bërë atë punë. Ai kishte për të marrë jashtë në shkretëtirë dhe të presë një kohë atje, Perëndia e kishte përcaktuar. Mbi fronin duhej të jetë një faraon i caktuar dhe njerëzit kishin të qajnë për bukën e jetës para se Perëndia mund ta dërgojë atë përsëri. Kjo vlen edhe për ditët tona.

Por çfarë kemi në ditët tona? Turma të bëjë shenjat deri sa të kemi një brez të këtyre shenjave që kërkojnë të dinë pak ose asgjë në lidhje me Fjalën, ose një lëvizje e vërtetë të Shpirtit të Perëndisë. Ata janë të lumtur në qoftë se ata e shohin të gjakut, të naftës dhe zjarri; kjo nuk ka rëndësi se çfarë është në Fjalën. Ata do të mbështesin asnjë shenjë, madje edhe ata që nuk janë Biblike. Por Perëndia na ka paralajmëruar për këtë. Ai tha se në Mateu. 24 që në ditët e fundit të dy shpirtit do të jenë aq afër me njëri-tjetrin se ata do të jenë në gjendje të bëjnë dallimin e zgjedhur, sepse vetëm ata nuk do të mashtrohen.

Si mund të bëjnë dallimin në mes shpirtëve? Vetëm për t'u dhënë atyre testin e Fjalës. Nëse ju nuk flisni Fjalën, ata janë të të ligut. Si e keqja ka mashtruar dy nuset e para, do të përpiqet të mashtrojë edhe nusen e kësaj dite e fundit në mënyrë që ata do të përpiqen për të nxitur ata që të hibridizojnë me besimet e kishës ose thjesht u largua nga Fjala në përputhje me ndonjë shenjë që i përshtatet asaj. Por Perëndia nuk ven shenja Fjalës. Shenjat ndjekin Fjalën, ashtu si Elia që i tha gruas që së pari të piqte një kulaç për të sipas fjalës së Zotit. Kur ajo bëri ashtu siç i tha Fjala, ai erdhi në karakter përkatës. Ejani së bashku me Fjalët e para, dhe pastaj të shikojmë mrekulli. Shpirti fuqizon farën e Fjalës.

Si mund që çdo lajmëtar i dërguar nga Perëndia të besojë vetëm një pjesë e Fjalës dhe mohojnë një pjesë tjetër e saj? Një profet i vërtetë i Perëndisë do të jetë në këtë ditë të fundit të shpallë tërë Fjalën. Do ta urrejnë atë. Fjalët e tij mund të jenë të pakëndshme, si të Gjon Pagëzori

që thirri. Por destinuar për të dëgjuar dhe të jetë gati për ngazëllim. Fara mbretërore e do Abrahamin me besim si Abrahami që e mbajti Fjalën për veten e tyre, sepse ata janë të destinuar bashkë.

Lajmetari dita e fundit do të ndodhë në kohën e caktuar të Perëndisë. Tani është koha e fundit, siç e dimë të gjithë, sepse Izraeli është në atdhe. Ai do të, në bazë të Malakias, të shikojmë çdo kohë. Kur ne shohim atë, ai do të jetë besnik ndaj Fjalës. Ajo do të shfaqet (theksuara në Fjalën, Zbulesa. 10, 7) Perëndia do të konfirmojë shërbimin e tij. Ata do të predikojnë të vërtetën ashtu si Elia dhe do të jenë gati për shkëmbimin përfundimtar në malin Sion.

Shumë do të keqkuptojnë sepse ata janë mësuar në Librin në një mënyrë të caktuar të cilën ata e konsiderojnë të vërtetën. Kur të vijë kundër kësaj, ata nuk do të besojnë. Edhe disa ministra të vërtetë do të keqkuptojnë të dërguarin, sepse aq shumë do të ketë mashtrues që do të shtrembërojnë të vërtetën e Perëndisë.

Por ky profet do të vijë, dhe, si një shenjë paralajmëruese para ardhjes bërëti: 'Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatin e botës!' kështu pa dyshim do të bërtasë: 'Ja, Qengji i Perëndisë, që vjen në lavdi.' Ai do ta bëjë këtë për shkak se, siç edhe Gjoni lajmëtar i së vërtetës të zgjedhurve është edhe i dërguari i fundit për të zgjedhurit dhe nusja e lindur në Fjalë."

KRISHTI LAVDËRON KISHËN

Zbulesa. 2, 13:

"Unë i di veprat e tua dhe ku banon, atje ku është froni i Satanit, dhe ju mbani fort tek emri im dhe nuk e mohove besimin në mua, edhe në ato ditë kur Antipa, dëshmitari im, besnik, u vra midis jush, atje ku banon Satani."

"Unë njoh veprat e tua." Këto janë fjalët identike dorëzuar secilit nga të shtatë engjëjt që kanë të bëjnë me popullin e Perëndisë në çdo epokë. Që ata janë të thënë si dy vreshtat (e vërtetë dhe të rreme) do të sjellë gëzim dhe lumturi në zemrat e një grupi, apo duhet të sjellë një trembje të zemrës. Sepse, edhe pse ne jemi të shpëtuar me anë të hirit pa vepra, shpëtimi i vërtetë do të sjellë aktet apo veprimtaritë që do të kënaqin Perëndinë.

Gjoni. 3, 7:

"Djema, kurrkush mos ju mashtrojë: ai që bën (duke punuar) drejtësinë është i drejtë, ashtu sikur është i drejtë."

Nëse ky varg do të thotë asgjë, kjo do të thotë se njeriu është ajo që ai e bën.

Shtrëngata 3, 11:

"A është burimi i të njëjtës që derdh ëmbël dhe hidhur?"

kanë njohur të mirën (siç kemi treguar dhe provuar nga përvoja aktuale në baza ditore), të cilat ishin detyruar fillimisht nga frika apo dhimbja, në mënyrë që ajo mund të ndikojë ato mësimet më vonë në mënyrë që ata të mund të vënë në praktikë atë që ata kanë mësuar tashmë në fjalë... ndërsa më mirë ata që janë të udhëzuar si duhet nga dashuria, sigurisht nga ata që janë të korrigjohen nga frika, për të cilët ndoshta mund të na duan më shumë se Krishtit, i cili dha jetën e vet për delet?

Megjithatë, pas Pjetrit dhe Apostujve të tjerë të ftuar vetëm nga fjala e Tij, kur Ai erdhi për të thirrur Palin, ai e kishte detyruar jo vetëm zërin e tij, por ishte edhe forca që dukshëm e kishte përplas në tokë dhe që mund të rezultojë në një fuqi që shpërthyen në mes të errësirës së mosbesimit se ai dëshiron një dritë-zemre, së pari goditur me sytë e verbëri fizike. Kështu që pse nuk duhet përdorimi i forcës që Kisha ka detyruar me bijtë e tij humbur që të kthehen? Unë, Zoti tha: "Rritur nëpër udhë dhe përgjatë gardheve, por në mesin e tyre dë të detyroj ata që të japin llogari." Prandaj, në qoftë se forca që Kisha ka marrë në caktimin hyjnor në kohë të mirë me anë të karakterit fetar dhe besimit të mbretërve, të jetë instrumenti me të cilin ata që kanë ndër mënyrat dhe përgjatë gardheve - që është heresi dhe ishin përçarë - janë të detyruar të shkojnë, atëherë ai nuk mund të ankohet se janë të detyruar."

Kjo është një rritje e shpejtë, etje për gjak. False është hardhia në Spanjë tani që përdoret nga Perandori Maximus të bashkohen në sulmin ndaj besimtarëve të cilët kishin Fjalën me të dhe do të sulmohen që të nënshkruajë. Kështu, Bishop Ithacus (385) solli disa priscilianiste në Treves. Ai i akuzoi ata për magji dhe imoralitetit dhe shumë u ekzekutuan. Kundër kësaj janë duke protestuar Martin të Tours dhe Ambrose të Milanos dhe iu lut më kot për të ndaluar persekutimin. Kur persekutimi ke zgjeruar këto ishin dy peshkopët që refuzuan miqësinë me peshkopin Hydatusom dhe të tjerët si ai. Çuditërisht, por Sinodi në Treves i është miratuar vrasjeve.

Prej atëherë e tutje, veçanërisht përmes Mesjetës, do të shohim se si autoritetet përndjekin dhe shkatërrojnë bijtë e Shpirtit, edhe pse të dyja pretendojnë të një babai, siç ishte në rastin e Ismailit e, Isakut. Errësohet në qoftë se errësira e mbulon korrupsionin shpirtëror, dhe drita e vërtetë e Perëndisë do të zbehet deri sa ajo është aq me intensitet shumë i ulët. Megjithatë, premtimi i Perëndisë do të jenë të vlefshme: "Dhe drita shkëlqen në errësirë dhe errësira nuk ka asgjë që mund ti bëjë."

Pra, deri më tani unë kam paraqitur këtë artikull në historinë që kam premtuar për të mbuluar, dhe që është përzierja me fenë e Nimrodit dhe fenë e krishterë. Ju do të mbani mend se Atal ikën nga Babilonia në Pergam dhe ngriti mbretërinë e tij romake. Ajo ka lulëzuar për vite me rradhë, ushqehur nga perëndia i kësaj bote. Atala ka ndjekur një sërë

mineraleve dhe vendi që thjesht nuk përzihen, dhe nuk prodhojnë stabilitet dhe forcë. Por jo vetëm kjo është kështu, por ajo është më e çuditshme kjo do të jetë perandori e fundit (romake) të qëndrojnë në të pazakontë "gjendje të përzier" e tij deri në kthim të Jezusit.

Ky hekuri është Perandoria Romake (hekur do të thotë pushtet dhe fuqi të madhe shkatërruese kundër rezistencës) duhet të jetë i përbërë nga dy pjesë kryesore. Unë me siguri dë të ishte ishte, sepse perandoria u nda në dy fjalë - lindje dhe perëndim. Të dy ishin shumë të fuqishme dhe dërrmuese për çdo gjë para syve.

Por si lavdia dhe fuqia e të gjitha perandorive dështon, kështu edhe kjo perandori filloi të përkeqësohej. Kështu, Roma ra. Perandoria Romake pagane nuk ishte më hekuri. U shpërbë. Ai ishte therur për vdekje. Roma nuk mund të sundojnë tani. Ajo ishte e gjatë. Kështu, bota e mendonte. Por që bota ishte e gabuar, sepse koka (Roma) edhe pse i plagosur nuk u plagos për vdekje. (Wuest, përkthim i Zbulesës 13, 3: "Dhe një nga krerët e saj duket të jetë plagosur për vdekje, fyti i prerë. Një goditje të vdekshëm për tu shëruar. Tërë banorët e vendit me habi e ndjekur nga një kafshë e egër.")

Njerëzit duken në Romë. Duke parë kombin italian. Ndërsa shikuar nuk e kuptojnë se Roma me kufijtë e saj të rrepta, ku Papa ka një zonë të vërtetë si fuqia e tij, fjalë për fjalë në vend dhe ka ambasadorët dhe merr ambasadorët. Papës FALSE Krishtere Romake (ai madje e quajti qytetin e përjetshme - si blasfemuese) udhëhiqet tani nga feja edhe më të aftë se sa kur Roma pagane ka udhëhequr pushtetit perandorak e hekurit të pastër. Roma mori një qiri të ri të jetës, kur Konstandini pati bashkuar kishën dhe shtetin dhe për të mbështetur unitetin e forcës. Fryma që pati motivuar paganët në Romën pagane është e njëjta frymë që tani motivon Romën e rreme krishtere. Ju mund të shihni se kjo është kështu për shkak se tani ju e dini se perandoria e katërt nuk pushoi së ekzistuari, pati ndryshuar vetëm në strukturën e saj të jashtme.

Pasi Këshilli Nicene u kthye në fuqinë e Romës politike të kishës duket të mës jetë asnjë kufizim për të cilat këto kisha e parë e krishterë nuk do të shkojnë. Emri i krishterë, i cili fillimisht solli persekutimin, tani u bë emër i zjarrit. Ajo ishte në këtë moshë, ku Augustin e Hippo (354 - 430) patën shfaqur një rregull që kisha duhet, nëse është e nevojshme, të përdorni forcën për të rimarrë fëmijët e tyre përsëri në dele, dhe se vrasja heretikët dhe apokatët është në përputhje me Fjalën e Perëndisë. Në polemikën e tij me Donatistëve shkruan: ... "Me të vërtetë është më mirë se njerëzit janë të udhëzuar në mësimet lavdëruar Perëndinë, por që të jetë e detyruar të ketë frikë nga dënimi apo dhimbje, por kjo nuk do të thotë se për shkak se metoda e parë krijon njerëz më të mirë për këtë arsye, ata që nuk janë duhet të injorohen në pendesën e tij. Për shkak se shumë e

Romakëve 6, 2:

"Ne që kanë vdekur për mëkat, si do të mund të jetojmë në të?"

Mateu. 12, 33 - 35:

"Apo pemën e mirë, dhe ai është fryti i mirë, ose bëjeni të keqe pemën dhe ai do të ishte gjithashtu rezultat i keq - kjo pasi nga fruta pema njihet. Ajo rritet me gjarpërinj helmues e si mund të thoni diçka të mirë, kur jeni të këqij. Për nga bollëkun e çka ka në zemër qet goja! Një njeri i mirë nga thesari i mirë i zemrës nxjerr të mirë, por njeriu i keq nga thesari i keq nxjerr të keqen."

Pra, nëse një person është i lindur nga Fjala (Përsëri kanë lindur, jo nga një farë që priset, por që nuk priset, me anë të fjalës së Perëndisë së gjallë, i cili mbetet përgjithmonë. 1 Pt. 1, 23), do të sjellë Fjalën. Fruta apo veprat e jetës së tij do të jetë lloji produkt i farës apo jetës që është në të. Veprat e tij, pra, do të jenë Biblike. O, se prokuroria do të jetë kjo e vërtetë ndaj epokës Pergam. Nuk qëndron e pa barabartë, dhe në dorën ka një shpatë të mprehtë me dy tehe, Fjala e Perëndisë. Dhe Fjala do të na gjykojë në ditën e fundit. Në fakt, Fjala na ka gjykuar edhe tani, sepse teston mendimet dhe dëshirat e zemrës. Ndani fizike nga e shpirtërore. Duket që ju jeni letrat e lexuar dhe të njohur nga të gjithë njerëzit për nga lavdia e Perëndisë të gjallë.

"Unë njoh veprat e tua." Në qoftë se një njeri ka frikë se ai nuk mund t'i pëlqejë Perëndisë, atëherë ai do ta përmbushë Fjalën. Në qoftë se një njeri e pyet nëse do të dëgjojë fjalët: "Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik," le ta përmbushë Fjalën e Perëndisë në jetën e tij dhe me siguri do të dëgjon këto fjalë lavdërimi. Kjo Fjalë është kriteri i së vërtetës, atëherë, ajo është kriteri edhe tani. Nuk ka standarde të tjera, ka një tjetër pikë referimi. Si Jezu Krishti që do të gjykojë botën, kështu që do të gjykojë Fjalën. Nëse një njeri dëshiron të dijë se si ai do të shpëtojë, le të bëjë si ka sugjeruar Xhejmsi: "Shikoni në pasqyrën e Fjalës së Perëndisë."

"Unë njoh veprat e tua." Ndërsa ai qëndroi atje me Fjalën diskutuar jetën e tyre në dritën e draftit të cilin ai përshkroi për ta, duhet të ketë qenë shumë e shumë i kënaqur, sepse ata, si të tjerët që janë larguar tashmë, vuajtur persekutim i padrejtë dhe ende me gëzim i përmbahen Zotit. Edhe pse ajo ka qenë ndonjëherë e vështirë ti shërbeni Zotit, por ata patën shërbyer Atij dhe e adhuruan në frymë dhe në të vërtetën. Por, me hardhi të rreme nuk ka qenë kështu. Për fat të keq, hodhi poshtë një jetë që është ndërtuar mbi Fjalën dhe tani janë duke shkuar më tej dhe më tej nga e vërteta. Veprat e tyre dëshmuar në thellësitë në të cilat u mbytën.

MBANI FORTË EMRIN TIM

"Për të cilin ne mund të shkojmë? Ti e ke fjalën për jetën të përjetshme!" Ata u kapën fort pasi në mënyrë të vendosur të rrinë tani,

por jo me frikë si njerëzit që jetojnë jetën e djerrë. Ata mbahen fort në fuqinë e Tij dhe në Shpirtin e sigurisë se ata ishin një në të. Ata kishin një falje të sigurt të mëkateve dhe mbanin emrin "krishterë", në dëshminë e kësaj. Ata e dinin dhe e kishin të dashur atë emër që ishte përmbi çdo emër. Gjunjët e tyre të vendosur në këtë emër. Gjuha e tyre që ato e kanë të njohur. Çfarëdo që ju keni bërë, i keni bërë të gjitha në emër të Zotit Jezus. Ata e quajtën këtë emër dhe u larguan nga e keqja dhe, duke marrë qëndrimin e tij, tani ata ishin të gatshëm të vdesin për emrin bindur për një ringjallje më të mirë.

Merrni Emrin e Jezusit me ju,

Fëmijë të dhembjes dhe pikëllimit.

Kjo do t'ju japë gëzim dhe ngushëllim.

Pra, të marrë atë para se të shkoni kudo.

Emri i çmuar, O sa i butë,

Shpresën e tokës dhe gëzimin e qiellit.

Tashmë në shekullin e dytë ato fjalë "Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë" do të thotë shumë "trinitet" dhe ideja politeiste nga tre Zotat është bërë një doktrinë në kishë të rreme. Menjëherë pas kësaj emri është marrë si të vërtetë në këtë kohë, dhe në vend emrin e Zotit Jezu Krisht zëvendësuar titullin NJË I MADHI ZOT. Ndërsa shumë kanë rënë larg dhe përqaftuar një trinitet dhe të pagëzohen duke përdorur titujt e Hyjnisë, një tufë e vogël ende do të pagëzohet në emër të Jezu Krishtit dhe do të mbanë të vërtetën.

Me kaq shumë nga ata që nuk e përlëvdhuan Perëndinë, duke e kthyer atë në tre perëndi, dhe duke ndryshuar emrin e tij dashamirës në titull, dikush mund të pyes veten nëse shenjat dhe mrekullitë që shoqërojnë një emër të tillë të madh ende erdhën në mesin e njerëzve. Në të vërtetë, kjo është një shenjë e cila është fuqishëm dhe mrekullisht manifestuar, por sigurisht jo në hardhi të rreme. Njerëzit si Martini janë përdorur në masë të madhe dhe Perëndia që ka dëshmuar, dhe shenja dhe mrekulli dhe dhurata e Frymës së Shenjtë. Ky emër është ende në fuqi, si ajo gjithmonë ka qenë dhe gjithmonë do të jetë, kur nderoi shenjtë Atë me anë të Fjalës dhe besimit.

NUK REFUZUAT BESIMIN TIM

Në Veprat 3, 16 kur Pjetri u pyet se si kanë ndodhur këto mrekulli të fuqishëm, ai shpjegoi në këtë mënyrë: "Me anë të besimit në Jezu Krishtit, Emrin e Tij të (Jezusi) emri që bërë ky njeri (ish kromit) besimi i fortë, që është nga (prej) Tij (Jezusi) i dha këtë (njeri) shëndetin e plotë në sytë e të gjithëve." Ja, këtu është. Emri dhe besimi tek Jezusi kanë arritur një mrekulli. Pjetri pohoi se ishte besimi e tij njerëzor si ajo nuk është

madh fort dhe e mbushi mbarë tokën. Kjo ishte ëndrra. Shtjellimin e saj do ta japim para teje, o mbret! Ti je mbreti i mbretërve dhe Hyji i Qiellit ta dha ty mbretërinë, fuqinë, sundimin e lavdinë e të gjitha vendet ku banojnë bijtë e njerëzve, kafshët e fushës e shpendët e ajrit: ai i dha në duart e tua e ty të bëri zotërinë e të gjithëve: ti je koka e artë! Pas teje do të dalë në shesh një mbretëri më e vogël se jotja e pastaj një mbretëri e tretë e bronzit, që do ta sundojë mbarë tokën. Mbretëria e katërt do të jetë e fortë porsi hekuri. Porsi hekuri që thyen e thërmon gjithçka, do t'i thyejë e do t'i copëtojë të gjitha këto. Kurse shputat e këmbëve që i pe pjesërisht prej bote e pjesërisht prej hekuri, do të jetë një mbretëri e ndarë: do të ketë njëfarë fuqie, sipas asaj që pe se ishte një pjesë hekuri e përzier me botë. Gishtat e këmbëve pjesërisht hekuri e pjesërisht prej bote: mbretëria do të jetë pjesërisht e fortë e pjesërisht e dobët. E fakti se pe se hekuri ishte i bashkuar me lloq bote: ato do të bashkohen me farë njerëzore, por nuk do të mund të qëndrojnë së bashku, sikurse edhe hekuri nuk mund të ngjitet me argjilë. Në kohën e këtyre mbretërive, Hyji Qiellor do ta ngrejë një Mbretëri që kurrë e për këtë jetë nuk do të shkatërrohet as nuk do t'i lihet në dorë një populli tjetër: do t'i shkatërrojë e do t'i përpijë të gjitha këto mbretëri, kurse ajo do të qëndrojë për amshim. E pasi pe se prej malit u shkëput një gur vetiu pa dorë të kujt dhe e copëtoi botën e hekurin, bronzin, argjendin e arin, Hyji i Madh i dëftoi mbretit çfarë do të vijë pastaj. Ëndrra është e vërtetë e shpjegimi i saj është besnik."

Kjo është zbuluar nga një përshkrim të saktë të ardhmes, historinë e paplotësuar që ishte profetizuar për të ardhur në tokë nga koha e Danielit deri te Jezusit që do të vijë dhe të mbretërojë si Biri i Davidit. Ajo është e njohur si "periudha e kombeve". Në vetvete kishte katër pjesë historike e të cilave janë të njohura nga perandoria dominuese në çdo pjesë: Babilonase, Media - Persiane, Greke, Romake.

Më i madh ishte monarkia e babilonase e cila u tipizua si kreu i arit.

E ardhëshmjia u kremtua nga medo - persiane e cila njihet si historia që konfirmon, me të vërtetë më pak të lavdishme dhe u tipizua si gjoksi dhe krahët prej argjendi.

Kjo pastaj pasoi në epokën greke, mbreti i të cilit ishte më i shkëlqyer e të gjithë liderëve ushtarakë që bota ka parë ndonjëherë, kështu që është e përshtatshme shtypur si barku dhe kofshët prej bronz. Ajo ishte më pak e lavdishme se dy të tjerët që i parapriu atë.

Më në fund erdhi në mbretërinë e fundit e cila ishte Perandoria Romake karakterizohet si këmbët dhe gishtat e saj. Por ndërsa ish mbretëria tipizohet si të pastër (ari i pastër, argjendi dhe bronz), kjo është perandoria e fundit që ishte vetëm hekur, vetëm në nyjet, sepse kur ai erdhi në këmbët kjo ishte një përzierje prej hekuri dhe argjile dhe

arritur një kuptim të përbashkët të gjithë të jenë një. A nuk është e çuditshme që edhe pse ajo filloi me Kostandinin, ajo nuk ka vdekur, por sot është shumë i gjallë si "Këshillit Botëror të Kishave"? Dhe ku ai nuk arriti të shtrembojë të vërtetën do të jetë arritur dhe do të arrihet në këtë ditë me anë të lëvizjes ekumenike.

Tani kjo ndërhyrje e shtetit me kishën është një gjë qesharake për botën e cila nuk e kupton as të vërtetën që gjendet në Fjalën apo rrugët e kishës. E pra, vendim shumë i tillë i këshillit që Arius kishte gabuar dy vjet më vonë, dhe shumë vjet që doktrina e rreme ishte duke i vënë njerëzit në një kurth.

Por Zoti është me të vërtetë ka parashikuar që kisha dhe shteti do të bëhen sëbashku. Vetë emri Pergamos do të thotë "krejtësisht i martuar." Dhe me të vërtetë shteti dhe kisha janë të martuar, politika dhe feja janë të bashkuar. Pasardhësit e këtij bashkimi kanë qenë zakonisht hibridet më të tmerrshme që bota ka parë ndonjëherë. Në to nuk është e vërteta, por të gjitha rrugët e këqija të Kainit (hibrid i parë) është.

Jo vetëm se, në këtë epokë që shtetit dhe kisha ishin të martuar, por kjo është e para zyrtarizim e kishës dhe feja babilonase. Satani tani ka pasur qasje në emrin e Krishtit, dhe me festimin u ngrit në fron si Perëndia. Me ndihmën e ndihmës shtetërore kisha ka trashëguar ndërtesa të bukura të cilat ishin të veshur me altarët bardhë mermeri dhe figurat e shenjta të të ndjerëve. Dhe kjo është në këtë epokën e "bishës" në Zbulesa. 13, 3 që u plagos për vdekje (kisha pagane e Perandorisë Romake) u kthye në jetë dhe fuqi si "Perandoria e Shenjtë e Romake" Roma, si komb materialist, të lodhur shumë dhe së shpejti do të jenë shteruar plotësisht, por kjo nuk ka rëndësi, sepse ajo është një perandori fetare për të mbajtur në krye të botës, qeverisës nga brenda, ndërsa jashtë nuk do të duket për ta bërë këtë.

Më lejoni të ju tregojnë të vërtetën e saktë të Shkrimeve për këtë çështje, sepse unë nuk dua dikush të mendoj se unë jap zbulesën time - disa që nuk gjenden në Shkrimin e Shenjtë.

Danilo. 2, 31 - 45:

"Ti, o mbret, pate një vegim. Dhe, ja, një trupore shumë e madhe! Një trupore e madhe, me shtat shumë të lartë qëndronte përballë teje: pamja e saj ishte e tmerrshme. Truporja kokën e kishte prej ari të kulluar, parzmën dhe krahët i kishte të argjendtë, kurse barkun e kofshët i kishte bronzi, kockat e kërcirit të hekurta, kurse dërrasa e këmbëve një pjesë e hekurt e tjetra bote. Ndërsa ti po e shikoje, dhe ja, u shkëput një gur pa dorë të kujt dhe e goditi truporen në këmbë të saj të hekurta e prej bote dhe i copëtoi. Atëherë u copëtua gjithashtu edhe hekuri, dheu, bronzi, argjendi dhe ari e gjithçka u bë pors i byku në lëmë verës, i mori era e i treti e më s'u dit vendi i tyre; kurse guri që e goditi truporen, u bë mal i

pretenduar se ishte emri i tij. Ai tha se Emri i Jezusit, i përdorur në të besuarit që është kryer nga Jezusi atë punë të madhe. Ky besim është ajo që Zoti thotë në Zbulesa. 2, 13. Ajo ishte besimi i tij. Ajo ishte besim tek ai. Por ishte besimin e tij se ai ka dhënë për besimtarët.

Romakëve. 12, 3:

"Si ka qenë njeriu të cilit (sipas vargut 1 nga këta njerëz janë vëllezër) Perëndia i dha një masë besimi."

Efesianëve 2, 8,

"Sepse me anë të hirit jeni të shpëtuar me anë të besimit; dhe se (besimi) jo për veten e tij - kjo është dhurata e Perëndisë!"

Kam thënë edhe në Jakovi 2, 1:

"Vëllezër të mi (vini re ai gjithashtu si flet vëllau) në lidhje me personat që të kenë besim (jo në) te Zotit tonë Jezu Krisht."

Në këtë epokë Pergamon ku njerëzit e njerëzuan shpëtimin, duke u larguar nga e vërteta se "shpëtimi është i Zotit" - e duke e refuzuar doktrinën e zgjedhjes, dhe rreth kishës, të hapur derën dhe shoqërinë e tyre për të gjithë dhe të gjithë të cilët kishin nënshkruar artikujt e tyre të besimit (çfarëdo të Fjalës), në këtë moshë të rënies së shpejtë në shtetin ekzistonte ende disa që kishin masën e besimit të Zotit tonë Jezu Krisht dhe nuk përdoret vetëm se besimi është në aktet e forcës, por edhe rezistojnë ata që guxuan të thonë se ata ruhen thjesht në bazë të bashkimit me kishën. Ata e dinin se askush nuk mund me të vërtetë të besojnë në jetën e përjetshme dhe drejtësisë së Perëndisë pa të matur besimin e Zotit Jezus. Si kisha e sotme të plotë me besimtarë që mbështesin lindjen e virgjër mendore, gjakun e derdhur, të shkuarit në kishë dhe duke marrë Darkën e Zotit, por ata nuk janë ri-lindur, ajo është gjithashtu në atë epokën e tretë që ishte me të njëjtin problem. Besimi i njeriut nuk ishte e mjaftueshme atëherë dhe kjo nuk është e mjaftueshme tani. Është e nevojshme që vetëm besimi se Biri i Perëndisë vjen në zemrën e njeriut në mënyrë që ai mund të marrë Zotin e lavdisë në tempull, të bërë me duart njerëzore.

Kjo ishte një besim i gjallë. "Unë jetoj në besimin e Birit të Perëndisë." Pali nuk tha se ai ka jetuar me anë të besimit në Birin e Perëndisë. Ishte besimi i Birit të Perëndisë, që i dha jetë dhe e mbajti atë duke jetuar në fitoren e krishterë.

Jo, nuk e mendojnë se shpëtimi është e mbinatyrshme nga fillimi në fund. Ata mbajnë të gjallë të vërtetën e emrit të tij dhe të Besimit të Tij dhe Zoti i bekoi dhe i gjeti të denjë për Të.

ANTIPA DËSHMITARI IM BESNIKË

Nuk ka asnjë shkrim tjetër në Fjalë ose në ndonjë histori laike në lidhje

me këtë vëlla. Por sigurisht do të jetë. Kjo është më se e mjaftueshme për të bërë atë që Zoti e kishte parashikuar dhe njohur. Kjo është më se e mjaftueshme për të parë besnikërinë e tij ndaj Zotit të regjistruar në Fjalën e gjallë. Ai ishte një i krishterë. Ai është emri i Jezusit. Ai kishte besimin e Zotit tonë Jezu Krisht dhe ishte në mesin e atyre që kishin jetuar nëpër atë. Ai tha se fjalët e Jakobit: "A nuk me respekt të personave kanë besimin e Zotit tonë Jezu Krisht." Mbushur me Frymën e Shenjtë dhe besim, siç ishte Stefani, nuk ishte aspak i anshëm, ai nuk kishte dikush frikë. Dhe kur vdekja është deklaruar për të gjithë ata që do të marrin këtë emër dhe të ecin në besimin e Jezu Krishtit, mori pozicionin e tij me ata që nuk duan të kthehen. Po, ai vdiq, por si Abeli që kishte marrë një dëshmi nga Perëndia (emri i tij është shkruar në Fjalë), dhe pse ai kishte vdekur, zëri i tij ende flet në faqet e shkruara hyjnore të Perëndisë. Një tjetër dëshmitar besnik hiqet në prehjen e tij. Por Satani nuk ka triumfuar, atëherë, pasi ajo nuk triumfoi kur vratë princin e Paqes, për sa Satani ishte grabitur në kryq, ashtu si tani do gjaku i Antipasit thirri qindra të atyre që do të marrin kryqin e tyre dhe të ndjekin Atë.

KU ËSHTË FRONI SOTONIK

Arsyeja se kjo është pjesë e Frymës është për shkak se këta ushtarë trima të ndërgjegjshëm do të fitojnë Satanën drejtë në mes të dhomës së tij të fronit. Ata ishin të dhënë në betejën me emrin, dhe besimin e Jezusit të drejte në kampin e drejtuesve të errësirës. Çfarë një lavdërim i madh. Si trimat e Davidit që sulmuan kampin e armikut për të sjellë Davidit ujin që shuan etjen, kështu që këto gjigandët e besimit pushtuan fushën e bastionin tokësorë e Satanait, dhe duke predikuar dhe porositë sjellin ujin e shpëtimit për ata që kanë jetuar nën hijen e vdekjes.

Pra, për sa kohë që janë këto fjalë aq sa froni i Satanait dhe pjesa në terren e për lëvdim të Perëndisë për të zgjedhurit e Tij, ata në fakt të përgatisën terrenin për ndjekjen penale të keqes që ka fituar epërsi në kishë.

PERGAMON: vendi i Satanit dhe të qëndrimit. Për shumë, këto fraza kanë qenë thjesht pikturë në vend të vërtetë historike. Por ata janë sigurisht e vërtetë dhe historia vërteton këtë. Pergam ishte me të vërtetë vend për qëndrimin e Satanit. Kjo ndodhi në këtë mënyrë:

Fillimisht Pergamoni nuk ishte një vend ku Satani (sa i përket punët e njeriut) banonte. Babiloni është gjithmonë fjalë për fjalë dhe atë figurativisht ishte selia e tij. Festë satanike ka origjinën nga qyteti i Babilonisë. Post. 10, 8 - 10: "Kushit i lindi Nimrodi, që filloi të jetë një njeri i fuqishëm mbi tokë, Ai qe një gjahtar i fuqishëm para Zotit Dhe fillimi i mbretërimit të tij qe Babeli, Ereku, Akadi dhe Kalnehunë tërë vendin e Shinarit."

False është hardhia që le zemërimin tënd kundër Perëndisë së gjallë, duke vrarë të zgjedhurit, si paraardhësi i tij Kaini që vrau Abelin.

Kisha e vërtetë ka vazhduar të përpiket për të marrë kishën e parë për t'u penduar. Ajo nuk don të bëjë. Ajo u rrit në madhësi dhe ndikim. Ajo vepronte në fushatë të vazhdueshme për raportin e farës së keqe ndaj të vërtetës. Ata pretenduan se vetëm ata ishin përfaqësuesit e vërtetë të Zotit Jezu Krisht dhe vlerësoi faktin që ata ishin kisha origjinale në Romë dhe se vetëm ata ishin kisha e parë. Në të vërtetë, ata ishin kisha parë dhe ata janë të vërtetë.

Prandaj, në këtë epokë të kishës së tretë ne kemi dy kisha që mbajnë të njëjtin emër, por me një ndryshim të mësimi mes tyre. Një shkoi nga e vërteta, idhujt e martuar dhe nuk ka jetë në të. Ajo u hibridizua dhe normat e saj do ti ketë shenjat e vdekjes (jo jetës). Ajo është e fuqishme me më shumë anëtarë. Bota e saj është në favor. Tjetri është një grup i vogël i persekutuar. Por ajo ndjek Fjalën, dhe ndjek shenjën. Të sëmuret dhe të vdekurit u shëruan duke u ngritur. Ai është i gjallë me jetën e Fjalës së Perëndisë. Ajo nuk e do jetën e vet, por respektimi i emrit të tij dhe besimin e tij edhe në vdekje.

Dhe kështu besimtarët e vërtetë ishin nën persekutimit të tmerrshëm të Romës zyrtare deri sa ai u ngrit dhe Konstantin dha lirinë e feste fetare. Duket se ka dy arsye pse ajo ka dhënë këtë liri. Së pari, perandorët e ndryshme e të mirë nuk janë të lejuara persekutimin, por kur vdesin, pasi ata e ndiqnin ata që ishin vrarë krishterët. Ajo ishte aq absurde se ajo ka qenë një çështje publike për të krishterët që të lënë vetëm. E dyta dhe arsyeja më popullore është se Kostandini para tij ka pasur një betejë shumë të vështirë në marrjen përsipër kontrollimin e perandorisë. Një natë në një ëndërr në frontin e tij u shfaq një kryq i bardhë. Ai mendoi se kishte parë shenjën që do të fitojë betejën në qoftë se luten të krishterët për fitoren e tij. Ai premtoi lirinë e tyre, nëse ai fiton. Ai fitoi, dhe edikti i Nantes ishte 312 vjet pas Krishtit, ditën kur kanë festuar lirinë.

Por kjo liri nga persekutimi dhe vdekja nuk ishte aq shpirtmadhe sa ajo të parë që u duk. Konstantini ishte tani mbrojtës. Interesin e tij si një mbrojtës ishte pak më shumë se një vëzhgues, sepse është thënë se kisha ka nevojë për ndihmën e tij me sende të saj. Kur i pa dishepujt që nuk pajtohen për çështje të ndryshme, njëra prej të cilave përfshihen Arius, peshkop i Aleksandrit, i cili mësoi pasuesit e tij se Jezusi nuk ishte me të vërtetë Perëndia, por do të jetë më pak që nga i krijuar nga Zoti. Kisha perëndimore ka pasur qëndrim të kundërt, duke besuar se Jezusi ishte thelbi i Perëndisë, dhe ata thanë: "të barabartë me Atin". Me çështje të tilla, së bashku me vendosjen e ceremonive pagane në festë, perandori thirri Këshillin e Nikesë 325 vjet me mendimin se do të mblidhen të gjitha grupet ku ata do të jenë në gjendje të qetë nga dallimet e tyre dhe për të

pagan. Në kishë ishin altarët që ishin vënë temjanin dhe të festohet ritualet pagane. Pohoi udhëheqësit e kishës që nuk mund të arrihen, në mënyrë të paktët që u përpoqën të qëndronin besnik për të filluar një kishë të re ose kishë tjetër romake. Perëndia me mirësjellje ka punuar në mesin e tyre me shenja dhe mrekulli, kështu që ai filloi kishën e tretë. Edhe pse kisha parë u qortua si pagane dhe nuk ishte e krishterë në festimin e saj, dhe ajo nuk donte të heqë dorë nga titullin e tij, por ka mbetur dhe ende mbetet e para Kishë Romake - Kisha Katolike Romake.

Pra, shumica prej nesh kanë një ide e gabuar se kushdo dhe të gjithë ata që e quajnë veten të krishterë që të jetë objektiv i ferrit, dhe rrjedhimisht ndikimi kryesor i tiranisë shtetërore. Por jo edhe aq. Kjo është kisha e parë që filloi në numër kaq të shkojë përpara dhe bënte kopje se perandorët dhe zyrtarë të ndryshëm të qeverisë ishin në të vërtetë në favor të kësaj kishe për arsye politike.

Prandaj, kur udhëheqësit e kishës së hershme në Romë gjetën dashuri, shfrytëzuan rastin për ta kthyer qeverinë kundër besimtarëve të vërtetë dhe kërkoi përndjekjen e tyre, nëse ata vijnë në besimin e tyre. Një peshkop i tillë i Kishës Romake ishte Anicet i pari i cili ka jetuar në shekullin e dytë dhe ishte një bashkëkohës i Polikarpit.

Kur ishte bekuar Polikarpi dhe kishte dëgjuar se Kisha e krishterë e parë e Romës mori pjesë në ceremonitë pagane dhe të korruptimit të së Ungjijllit të vërtetë, ai shkoi atje për të lypur prej tyre për të ndryshuar. Kur i pa dishepujt që bien përmbys përpara personazheve të emëruar sipas apostujve dhe të shenjtorëve. Ai pa ata qirinj të lehta dhe të djegur dhe temjan mbi këtë altar. Kur i pa dishepujt që festojnë Pashkën me emrin e pashkëve, ku e ngritën bukë në formën e një disk që është një homazh për zotin e diellit dhe më pas derdhur verë si një libacion për perënditë. Por ky shenjtor i kësaj epokë që kishte udhëtuar rreth 2500 kilometra nuk ishte në gjendje për të parandaluar të pabesët. Perëndia foli me anë të tij, ashtu si ai ishte lënë: "Efraimi është i martuar me idhujt të tij, le të shkojë," Hoz. 4, 15. Polikarpi nuk u kthye.

Pasi Aniceta ishte peshkopi i keq i Romës i quajtur Victor. Ai është që në kisha i pari futi edhe më festivalet pagane dhe ceremonitë dhe gjithashtu shkoi përreth dhe duke u përpjekur çdo gjë në fuqinë e saj për të bindur kishat e vërtetë e krishterë për të futur të njëjtën ide. Një që nuk donte të bënte ashtu siç kërkohet ai i bindte zyrtarët e qeverisë për të persekutuar besimtarët duke i ftuar ata në gjykatë, duke hedhur ato në burgje dhe madje edhe caktimin e shumë prej tyre me vdekje. Ky është një shembull i veprave të tij të tmerrshme që janë gjetur në histori ku Callistus (miku i Viktorit) e bindi perandorin Septimius Severus të vrasë 7000 në Selanik për shkak se këto besimtarët e vërtetë e kremtuan Pashkën në bazë të Zotit Jezus dhe jo sipas adhurimit të Astarte.

Geneza. 11, 1 - 9:

"Por tërë toka fliste të njëjtën gjuhë dhe përdorte të njëjtat fjalë por ndërsa po zhvendoseshin nga toka në lindje në një fushë në vendin e Shinarit dhe u vendosën atje dytë ai tha: "Le të bëjmë tulla dhe t'i pjekim me zjarr!" Dhe përdorën tulla në vend të gurëve dhe bitum në vend të llaçit. Atëherë ata i thanë: 'Le të ndërtojmë për vete një qytet dhe një kullë maja e së cilës të arrijë deri në qiell; një emër për veten, që të mos shpërndahemi nëpër faqen e tërë dheut.' Por Zoti zbriti për të parë qytetin dhe kullën që bijtë e njerëzve e ndërtonin. Dhe ai tha: 'Ja, një popull i vetëm, të gjithë një gjuhë! Ky është vetëm fillimi i përpjekjeve të tyre. Tani asgjë nuk ka për t'i penguar ata që kanë ndërmend të zbatojnë. Le të flasim dhe të ngatërrojmë gjuhën e tyre, që nuk e kupton fjalën e tjetrit.' Kështu Zoti i shpërndau andej mbi faqen e tërë dheut dhe ata pushuan së ndërtuari qytetin. Prandaj u quajt Babel, sepse Zoti aty ngatërroi gjuhën e tërë dheut dhe që andej u shpërndante Zoti i tyre jashtë vendit mbi faqen e tërë dheut."

Babel është emri origjinal për Babiloninë. Kjo do të thotë konfuzion. Ai u themelua vërtetë nga Kush, biri i Kamit, por u bë një fuqi mbretërore dhe shkëlqimin me djalin e tij, Nimrodi, gjahtari i fuqishëm. Nimrod, sipas përshkrimit të Zanafillës 11 dhe gjithashtu në historinë laike e planit të tij për të arritur tre gjëra. Ai donte për të ndërtuar një komb të fuqishëm, të cilën ai e bëri. Ai donte për të përhapur fenë e tij, të cilën ai e bëri. Ai donte për të bërë një emër për veten e tij, e cila është arritur gjithashtu. Arritjet e tij ishin aq të mëdha se mbretëria e Babilonisë e quajtur koka e artë në mesin e të gjitha qeverive të botës. Se feja e tij fitoi rëndësi është provuar nga fakti se Shkrimi është identifikuar plotësisht me Satanin në Isaija, kapitulli 14 i cili në Zbulesa kapitulli 17 - 18. Unë nuk mund të provojë se historia ka përfshirë gjithë botën, dhe kjo është baza për çdo sistem të idhujtarisë dhe temën e mitologjisë, edhe pse emrat e perëndive të ndryshojnë një pjesë të ndryshme të vendit në bazë të gjuhës së popullit. Është e kuptueshme që ka fituar një emër për veten e tij dhe pasuesit e tij, sepse deri në kohën e tanishme e kohëzgjatje (deri Jezusit tregojnë vëllezërit e tij) ai do të adhurohet dhe do të jetë i nderuar, ndonëse nën një emër tjetër nga Nimrodi në tempull pak më të ndryshme nga ajo në të cilën ajo ishte fillimisht i adhuruar.

Meqë Bibla nuk e trajton në detaje historinë e vendeve të tjera, ajo do të jetë e nevojshme për të kërkuar të dhënat e lashta profane për të gjetur përgjigjen tonë si Pergamon u bë Froni i fesë satanike të Babilonisë. Burimet kryesore të informacionit do të jenë në regjistrat e kulturave egjiptiane dhe greke. Arsyeja për këtë është se Egjipti ka marrë shkencën e saj dhe matematikën nga Kaldeasit dhe nga ana tjetër ata janë pranuar nga ana e Greqisë dhe nga Egjipti.

Pra, si priftërinjtë ishin përgjegjës për mësimin e këtyre shkencave, dhe pasi që këto shkenca janë përdorur si pjesë të fesë, por ne e dimë se çelësi për fenë babilonase ka fituar fuqinë e saj në këto dy vende. Është gjithashtu e vërtetë se sa herë që një komb ishte në gjendje të mundë një komb, në kohën e vet, feja u bë një gjë fituese e fitimtarit. Dihet se grekët kishin të njëjtat shenja e zodiakut me babilonasit dhe është gjetur në posedim të dhënat e lashta egjiptiane se egjiptianët u dhanë grekëve njohuritë e tyre të politeizmit. Kështu misteret e Babilonisë përhapur nga një komb, derisa ajo u shfaq në Romë, në Kinë, Indi, dhe madje edhe në Amerikën e Veriut dhe e Jugut, ne gjejmë të njëjtën festë bazë.

Historitë e lashta pajtohen me Biblën se kjo fe Babyloniase nuk është sigurisht feja origjinale e njerëzve të hershme të tokës. Ajo ishte e para që u larguan nga besimi origjinal, por kjo nuk ishte e vetë origjinale. Historianët si Wilkinson dhe Mallett, kanë provuar përfundimisht nga dokumentet e lashta që dikur ishin të gjitha kombet e tokës që besonin në një Zot, i lartë, i përjetshëm, që është Fjala e gojës së tij e që foli të gjithat në ekzistencë, dhe se në karakterin e tij kishte një dashuri dhe një e mirë dhe ishte i drejtë. Por si Satani gjithmonë do të korruptojë çdo gjë që ju mund të gjeni ,atë që përmbyste mendjet dhe zemrat e njerëzve në mënyrë që të refuzojë të vërtetën. Si u përpoq gjithmonë për të akomoduar festimin sikur të ishte Perëndi dhe jo shërbëtori dhe krijesë e Perëndisë, e zhvendos kremtimin e Perëndisë, me qëllim për të tërhequr në vete vëmendjen dhe kështu të bëhet i fuqishëm. Ai sigurisht ka arritur dëshirën e tij për të zgjeruar fenë e tij në të gjithë botën. Zoti e ka garantuar origjinalitetin e që në librin e Romakëve: "Edhe pse ata e njohën Perëndinë, nuk e festojnë atë si Perëndi, derisa ata u bënë të pamend në arsyetimet e tyre dhe përmes errësirës së zemrës pranuan fenë e korruptuar deri në masën që ata adhuronin krijesat dhe jo Krijuesin."

Mos harroni, Satani ishte një krijesë e Zotit (bir i agimit). Prandaj, rezultatet e asaj që ishte dikur e përhapur në mesin e njerëzve ishte e vërtetë, dhe ata të gjithë kanë mbajtur këtë një të vërtetë, atje më vonë erdhi një ditë kur një grup i madh u kthye nga Zoti dhe u përhap nëpër ferret botërore të një formë e kremtimit. Historia vërteton se ata ishin nga fisi i Semit që ishte me të vërtetë të pandryshueshëm dhe ishin në opozitë të fortë me ato të Hamit që ishin larguar nga e vërteta me gënjeshtër. Nuk ka kohë për t'u angazhuar në një debat në lidhje me këtë, ajo është paraqitur vetëm në mënyrë që të shihni se ka qenë dy fe, dhe vetëm dy, dhe e keqja është përhapur në të gjithë botën.

Në Babiloni, monoteizmi u kthye në politeizëm. Në këtë qytet të ferrit të gënjeshtres dhe ferrit të fshehtë të ngritur kundër të vërtetës së Perëndisë dhe sekretet e Perëndisë. Satani është bërë me të vërtetë perëndia i kësaj bote dhe kërkoi kremtimin e atyre që janë të mashtruar nga ata të besojnë se ai me të vërtetë është Zoti.

dhe të Persianëve, prifti-mbreti Atal u larguan nga qyteti dhe shkoi në Pergam me priftërinjtë e tij dhe misteret fetare. Atje ai mori mbretërinë e tij jashtë Perandorisë Romake, dhe dhe lulëzoi nën kujdesin e djallit.

Kjo është një përmbledhje e shkurtër e historisë së fesë babilonase dhe arritja e saj në Pergam. Shumë pyetje, nuk ka dyshim, mbeten pa përgjigje dhe shumë më tepër, pa dyshim, mund të thuhet se ne jemi të shkolluar, por kjo nuk ka për qëllim të jetë një studim i historisë, por është menduar si një ndihmë për studimin e Fjalës.

NDJEKJA

Zbulesa. 2, 14 - 15:

"Por kam diçka kundër teje, sepse ke aty disa që mbajnë mësimin e Balaamit, i cili mësoi Balakun t'u vërë një gurë pengese përpara bijve të Izraelit, dhe ata hëngrën gjëra të flijuara idhujve dhe shkelën kurorën. Pra, ju keni gjithashtu ata që mbajnë mësimin e nikolaitëve, dhe unë ju urrejë."

Në këtë moshë të Pergamon, Zoti akuzon dy doktrina, të cilat Ai i urren: 1. Mësimin e Balaamit, i cili solli idhujtarinë dhe mëkatarrë të shfrenuar në Izrael, 2. Doktrina e Nikolaitëve e cila është në epokën të Efesit ishte vetëm vepër. Lidhur e ngarkuar me faktin se ai ka theksuar Pergamonin si froni i Satanait dhe është shumë e lehtë për të përfunduar që në njëfarë mënyre feja e Babilonisë është bërë përzierje me krishterizmin.

Pra, kjo nuk është vetëm një mendim, por një fakt historik i cili do të provojë atë duke u kthyer në histori për rreth 36 vjet pas Krishtit dhe i afrohet Këshillit të Nikesë në 325 er. Kur ata Krishterë (kryesisht Judenj nga lindja) u shpërndanë nga Jeruzalemi, ata shkuan kudo duke predikuar ungjillin, veçanërisht në sinagoga. Prandaj, në tre vjet, ose rreth 36 vjet pas Krishtit, ungjillit në Romë dhe ata të Junije Andronic i cili, sipas Romakëve. 16, 7 ishin apostuj. Disa vite më parë atje lulëzoi vepër deri sa ishin të vazhdueshme grindjet e ndërsjellë ku Judenjtë nga Perandori Claudius u dëbuan nga Roma. Judenjve të mërguar nga qyteti praktikisht kishin thyer shtyllën kurrizore të asaj kishe të vogël. Ndoshta edhe pleqtë ishin hebrenj dhe për këtë arsye u larguan. Kopeja do të jetë pa mbikëqyrje dhe që Fjala nuk ishte shkruar si një udhëzues, kjo tufë e vogël do të jetë shumë e lehtë që të endet jashtë apo të jenë filozofë të përmbytur, si që ishin paganët e asaj dite. Me ujqër grabitqarë vërdallë, dhe fryma e lëshuar e antikrishtit , ne gjejmë nga historia se kjo kishë të vogël në Romë u bë pashpresë e rrëshqitur poshtë, dhe filloi për të futur ceremonitë pagane nën tituj të krishterizmit.

Pasi periudha e dëbimit ka zgjatur për 13 vjet, themeluesit e Junius dhe Andronikut nuk u kthyen deri në 54 vjet pas Krishtit. Imagjinoni tmerrin e tyre duke gjetur një kishë me një titull të krishterë që ishte dëshpërimisht

etj. Gjoja njerëzit nga perënditë sollën argumentet dhe interpretimet. Duke bërë të shkaktuara në këtë mënyrë zemërimin të Perëndisë që shpërndau popullin, duke sjellë ndarjen dhe konfuzion.

Deri më tani kemi parë se ku ai erdhi nga politeizmi, apo festimin e shumë perëndive. Por ju e vini re se ne gjithashtu do të gjejmë përmendjen e një burri të quajtur Kushit i cilit i është dhënë titulli "ati i perëndive"? A e vëreni këtu temën e vjetër të mitologjive të lashta që perënditë e identifikojnë veten me burrat? Vetëm atje vjen kremtimin e paraardhësve. Pra, ne vetëm mund të marrin në konsideratë historinë për të zbuluar festimet stërgjyshore. Prandaj, të ekspozuar në festimin e Kushit futur tre perëndi: ati, biri dhe shpirtin. Tre Perëndi që të tre ishin të barabartë. Por ai e dinte në lidhje me ardhjen e farës së gruas, në mënyrë që ata kishin për të dalë në histori gruan dhe pasardhësit e saj. Kjo mund të ndodhë kur Nimrod vdiq. Dhe gruaja e tij, Semiramis, adhurohej dhe kështu e bëri veten nëna e një djali dhe gjithashtu nëna e perëndive. (Ashtu si Kisha Romake adhuronin Marinë. Ata pretendojnë se ajo ishte pa mëkat dhe ishte Nëna e Zotit.) Ajo (Semiramis) e quajtur Nimrod ishte "Zeroashta" që do të thotë "fara e premtuar e gruas".

Por, jo shumë kohë pas kësaj, gruaja filloi të tërheqë më shumë vëmendje sesa biri dhe së shpejti ajo ishte ajo që u prezantua se si nën këmbën e saj e shkel gjarpërin. Ata e quajtën atë "mbretëresha e qiellit", dhe e bënë hyjnore. Si të ngjashëm në ditët e sotme, kur Maria, nëna e Jezusit, e ngritur në pavdekshmëri dhe tani, që nga shtatori 1964. Këshilli i Vatikanit u përpoq për të dhënë Marisë karakteristikë që nuk mban, sepse ai donte që do të quhet "Marija ndërmjetësuese", "Marija, Nëna e të gjithë besimtarëve" ose "Nëna Kisha". Në qoftë se ndonjëherë ka në fenë babilonase festimin e paraardhësve, ajo është feja e kishës romake.

Kjo nuk është vetëm festë e paraardhësve filluar në Babiloni, por edhe festimi i natyrës. Ata ishin në perëndi të Babilonisë identifikuar me diellin dhe hënën, dhe kështu me radhë. Objekti kryesor në natyrë ishte dielli që ka karakteristikat e dhënies dritë e ngrohtësi dhe duke i dhënë njeriut i duket si një top zjarri në qiell. Prandaj, zoti kryesor i perëndisë së diellit të cilin ata e quajtën Baalit. Dielli është paraqitur shpesh si një rreth flakërues dhe së shpejti rreth gjithë asaj flakës u shfaq një gjarpër. Së shpejti pas gjarpri u bë simbol i diellit dhe i lavdëruar. Prandaj, kjo është dëshira e zemrës së Satanit. Ai u adhuroi si perëndi. Froni i tij ishte themeluar. Skllevërit e tij iu përkulën atij. Këtu në Pergamon u adhuroi si një gjarpër që jetojnë. Pema e njohjes e mira dhe e keqja, tani simbolizuar në formën e gjarpërinjëve të gjalla, jo vetëm që joshi Evën, por edhe shumicën e njerëzve.

Por si u bë Pergamon të jetë froni i Satanit në qoftë se froni ishte Babilonia? Përgjigja është përsëri në histori. Kur Babilonia ra nën Mediasve

Feja politeiste e armikut filloi doktrinën trinite. Kjo ishte mënyra që atje në antikitet të ishte krijuar ideja e "një Zot në tre persona." Sa e çuditshme që teologët tanë modernë nuk e kanë vënë re, por me sa duket janë mashtruar nga Satani ashtu siç ishin paraardhësit e tyre që ende besojnë në tre persona të Hyjnisë. Le të shfaqet vetëm një vend në Shkrime ku ekziston një burim për këtë doktrinë. A nuk është e çuditshme që, ndërsa bijtë e Hamit kishin shkuar në një festë satanike e cila përfshinte konceptin bazë të tre perëndi, se nuk ka një çelës të vetëm për pasardhësit e Semit të besojnë një gjë të tillë, apo të ketë ndonjë festë ceremoniale që përfshin edhe majën e saj? A nuk është e çuditshme që hebrenjtë besonin: "Dëgjo o Izrael, Zoti, Perëndia yt, është një Zot," në qoftë se ka pasur tre persona ne HYJNI? Abrahami, një pasardhës i Semit, në Post. 18 pashë vetëm një Perëndi me dy engjëj.

Pra, si është kjo trinitë mund të shprehet? Ajo shprehet te trekëndëshi barabrinjës, ashtu siç shprehet në Romë sot. Çuditërisht, Hebrenjtë nuk kanë një koncept të tillë. Pra, kush ka të drejtë? Janë hebrenjtë apo Babilonasit? Në Azi ideja politeiste i tre zotave në një hyri në formën me tre kokat në një trup. Ajo shprehet si tre inteligjenca. Në Indi, ata kishin në zemër për të shprehur atë si një zot në tre forma. Pra, kjo është me të vërtetë një teologji bashkëkohore. Në Japoni ka një Buda i madh me tre kokat si ajo që kemi përshkruar më parë.

Por shumica janë tregues i të gjithë që e ekspozon konceptin trinitas e Perëndisë në formën e: 1. Kreu i plakut simbolizon Perëndinë Atë. 2. Rrethi, e cila është në misteret nënkuptonte "Farën", e cila nga ana do të thotë Birin. 3. Krahët dhe bishti i një zogu (pëllumb). Këtu ishte doktrina e Atit, Birit dhe Shpirtit të Shenjtë, tre persona në Hyjnisë, një ligj i vërtetë trinitë. E njëjta gjë mund të shihet në Romë. Pra, më lejoni të ju pyes përsëri a nuk është për t'u habitur që dreqi dhe adhuresit e tij të vërtetë, kishte shumë të vërteta të zbuluar se babai i besimit (Abrahamit) dhe pasardhësve të tij? A nuk është e çuditshme që adhuresit e Satanit dinë më shumë për Perëndinë se fëmijët e Perëndisë? Pra, kjo është ajo që teologët modernë të përpiqen të ju tregojnë kur ata flasin për trinitë. Vetëm mos harroni që tani e tutje këtë gjë: këto janë të dhënat e faktit dhe ky është një fakt - Satani është gënjeshtar dhe ati i gënjeshtër, dhe sa herë që ai vjen me çdo dritë është ende një gënjeshtër. Ai është një vrasës. Dhe doktrina e tij e trinitetit ka shkatërruar turmat dhe do të shkatërrojë derisa të vijë Jezusi.

Sipas historisë ajo nuk ka marrë kohë për këtë koncept të Atit, Birit dhe Shpirtit të Shenjtë për të ndryshuar. Satani ata hap pas hapi i mori nga e vërteta. Koncepti i zhvilluar i Hyjnisë ishte tani: 1. Ati i Amshuar, 2. Fryma e Perëndisë e mishëruar në nënën e njeriut. (A mund t'ju bëjë të mendoni?) 3. Biri hyjnor, frytet e kësaj mishërimi (farë e gruas).

Por dreqi nuk është i kënaqur. Nuk është arritur ende kremtimin vetë, përveç në mënyrë indirekte. Prandaj, duke marrë njerëz më tej nga e vërteta. Nëpërmjet sekreteve të saj të shpallur për njerëzit që babai i madh, padukshëm Perëndia nuk ka të bëjë me gjërat e njeriut, por rreth tyre mbetet i heshtur, atëherë rrjedh se është e mundur për të festuar në heshtje. Në fakt, kjo do të thotë për të injorohet atë sa më shumë të jetë e mundur, nëse jo plotësisht. Kjo doktrinë u përhap edhe në të gjithë botën dhe tani është në Indi, ju mund të shihni se tempujt e krijuesit të madh, Perëndia e heshtur.

Që nga ajo nuk është e nevojshme për ta lëvdëruar Atin e Krijuesit, ajo ishte e natyrshme që festimi të "Nëna dhe Fëmija", u bë si objektet e kultit. Në Egjipt nuk ishte i njëjtë kombinim i nënës dhe birit të quajtur Isis dhe Osiris. Në Indi ai ishte Isi dhe Isvara. (Vini re ngjashmërinë e emrave edhe.) Në Azi ishte Cybele dhe Deoius. Në Romë dhe në Greqi kanë ndjekur shembullin. Dhe në Kinë. E pra, imagjinoni habinë e disa misionarëve katolikë romakë kur hynë në Kinën dhe gjetën atje një Madonna dhe Fëmija me rrezet e dritës të rrezatuara nga kreu i fëmijës. Kjo do të ishte shifra e lehtë që mund të zëvendësohet me një në Vatikan përveç për diferencën e karakteristika të caktuara të fytyrës.

Tani ne duhet të jetë zbuluar nënën origjinale dhe fëmijën. Origjinali perëndeshë-nëna e Babilonisë ishte Semiramis i quajtur Rhea në vendet lindore. Në duart e tij ai mbajti një djalë i cili, edhe pse një fëmijë, është përshkruar si i gjatë, i fortë, i bukur dhe veçanërisht tërheqës për gratë. Në Ez. 8, 14 quhet Tamuz. Në mesin e shkrimtarëve klasikë është quajtur Bacchus. Për Babilonasit ai ishte Ninus. Arsyeja për faktin që ai është paraqitur si një foshnjë në krahë dhe ende përshkruar si një njeri i madh dhe i fuqishëm është që të jetë i njohur si "Burri - Biri". Është një nga Titujt e tij ishte "Burri e Nënës", dhe në Indi, ku dy prej tyre të njohur si Isvara dhe ISI, ai (burri) është paraqitur si një fëmijë në gjirin e grave të tyre.

Se kjo Ninus Nimrod i Biblës mund të themi krahasuar historinë e përshkruar në Zanafilla. Pompeu tha: "Ninus, mbret i Asirisë, i ka ndryshuar mënyrat e vjetra të moderuara të dëshirës së jetës për pushtimin. Ai ishte i pari i cili zhvilloi një luftë kundër fqinjëve të saj. Ai fitoi të gjitha kombet, nga Asiria në Libi që këta njerëz nuk janë të njohur me aftësitë e luftës." Diodorus thotë: "Ninus ishte më i lashtë i mbretërve asirianë të përmendura në histori. Që ai ishte në një temperament luftarak, të trajnuar në mënyrë rigoroze shumë të rinjve aftësitë e luftës. Nënshtruan vetë Babilonin para se ajo ishte qyteti i Babilonisë." Kështu ne shohim se kjo Ninus ka filluar të bëhet i madh në Babiloni, e ndërtuar nga Babel, Asiria mbretëroi duke u bërë mbreti i tij dhe pastaj vazhdoi të gllabërojë territore të tjera të mëdha ku njerëzit ishin të pakualifikuar në luftë dhe kishin jetuar në një mënyrë të moderuar siç tha Pompey.

Kështu, në Post. 10, duke folur për mbretërisë e Nimrodit thotë:

"Dhe fillimi i mbretërimit të tij që Babeli, Ereku, Akadi dhe Kalneu tërë vendin e Shinarit. Nga ky vend shkoi në Asiri dhe ndërtoi Ninivën dhe Kalah, etj."

Por përkthyesit ka bërë një gabim në përkthimin në Asiri si një emër për shkak se ajo është një folje dhe Kaldea do të thotë "forcohet". Prandaj, ishte Nimrod i cili pasi ka forcuar (ai themeloi mbretërinë e tij, duke ndërtuar ushtrinë e parë në botë për t'u trajnuar në trajnimin e kampit të trajnimit dhe nëpërmjet përpjekjeve të gjuetisë) shkoi përtej Shinarit me ushtrinë dhe do të ketë shuar kombe të fuqishëm dhe ndërtoi disa qytete të tilla si Ninive, që quhej sipas tij, për shkak se edhe sot pjesa kryesore e rrënojat e qytetit janë të quajtur Nimroud!

Që nga viti ne kemi zbuluar se kush ishte Ninus, është e nevojshme për të gjetur se kush ishte babai i tij. Sipas historisë ishte Bel, themeluesi i Babilonisë. (Pra, këtu duhet theksuar se është Bel i gjetur në kuptimin që ai filloi këtë lëvizje e tërë, por i biri, Ninus, ishte ai që themeloi dhe ishte mbreti i parë etj.) Por, sipas Shkrimeve, i lindi Nimrodi: "Kushit i lindi Nimrodi." Jo vetëm se kjo është kështu, por ne gjejmë atë te Hami që u lind Kushit. Pra, në kulturën egjiptiane Bel quhej Hermes, dhe Hermes do të thotë "biri i Hamit." Sipas historisë Hermes ishte profeti i madh i idhujtarisë. Ai ishte interpretuesi i perëndive. Një tjetër emër që u quajt ishte Merkuri. (Lexo Veprat 14, 11 - 12)

Higinije në lidhje me atë zot i cili është i njohur në mënyra të ndryshme si Bel, Hermes, Merkuri, etj. thotë: "Për shkak se njerëzit jetonin në sundimin e besës (jo besë romake, por Zoti i Hebrenjve, e cila daton në para historisë romake) pa qytete dhe pa ligj, dhe të gjitha flasin një gjuhë. Por pas Merkurit (Bel, Kush) interpretuar fjalimet e njerëzve (në se përkthyesi është quajtur hermeneutikës) është e njëjta shifër shpërndarë kombit. Atëherë nisi ajo grindje." Nga kjo mund të kuptojmë se Bel ose Kushi, babai i Nimrodit, fillimisht udhëheqës i cili i mori njerëzit larg nga Perëndia e vërtetë dhe i inkurajoi njerëzit si "përkthyes i perëndive" të marrë një formë tjetër të fesë. Ai u bëri thirrje atyre që të vazhdojnë me kullën që ishte ndërtuar në fakt nga djali i tij. Kjo makinë është ajo që ka sjellë konfuzion dhe ndarjen e njerëzve në mënyrë që ai ishte si "përkthyes dhe zbunitelj."

Kushit i lindën atëherë sistemet e shumëzotrave dhe kur njerëzit adhurojnë, ai është, natyrisht, u bë babai i perëndive. Kështu, Kushi u quajt Bel. Dhe Bel në mitologjinë romake ishte Janus. Ai është në foto si ka dy fytyra dhe mbante një shkop me të cilën ai do të ketë hutuar dhe të "shpërndarë" njerëzit. Ovid shkruan se Janus tha me vete: "Parëve më thirri Chaos." Prandaj, ne gjejmë se Kushit i Biblës, do të rebelohen ndaj monoteizmit, ku në mesin e të parëve quhej Belin, Belus, Hermes, Janus,